

SOPHRONEORUM MIMORUM

reliquias

conquisiuit disposuit explanauit

Dr. Ludouicus Botzon.

Quum meae essent partes programma nostri gymnasii hoc anno edendum dissertatione praefandi, ut opus abhinc undecim annos Lycae inchoatum¹⁾ perficerem atque absoluerem, conquisitas Sophroneorum mimorum reliquias in lucem proferre in animum induxi. Quorum mimorum reliquiae quamquam a Valckenario magnam partem conlectae et ab Ahrensi a mendis librariorum Doricae dialecti imperitorum sunt liberatae, tamen non uereor, ne opera denuo iis nauata inutilis uideatur atque superuacanea. Utilitatis enim aliquid iis poterat adferri duplici modo, quum quae exstant collectiones²⁾ neque ita plenae essent atque absolutae, ut omnes a ueteribus scriptoribus traditas reliquias amplecterentur, neque ad eam et dispositionis et explanationis perfectionem, in qua possimus acquiescere, uiderentur esse adductae. Quae quum ita se habeant, ego primum omnes quotquot adhuc exstant reliquias conquisiui, conquisitas quatenus non emendatae erant correxi et explicauit ita, ut eas cum aliorum scriptorum et Graecorum et Romanorum sententiis compararem, tum quae nullius mimi nomine erant insignitae reliquias quantum fieri potuit in ordinem quandam redegi certamque in singulis mimis sedem iis assignauit. In componendis autem reliquiis eundem, quem undecim ante annis in describendis mimorum argumentis secutus sum ordinem, primum enim muliebrium, deinde uirilium mimorum, tum incertae sedis reliquias adieci, quibus quae fortasse Sophronis sunt addidi in appendice, quarum reliquiarum ab Ahrensi neglectis asteriscum (*), contra coniectura mimis muliebribus uel uirilibus a me adscriptis crucem (†), denique obelum (x) reliquiis aut sine nomine traditis

¹⁾ L. Botzon: De Sophrone et Xenarcho mimographis. Gymn.-Progr. Lycae. 1856 (42 pag.)

²⁾ Sophronis reliquias aut tractarunt aut collegerunt:

Ahrens: De dialecto Dorica pag. 466 sqq.

Blomfield: Classical Journal T. IV. 1811 pag. 380 sqq.

Museum criticum Cantabrigiense T. II. 1821 p. 341—358; p. 559—569. (Hanc collectionem, quum in bibliothecis, quae mihi praesto erant, eam frustra quaererem, inspicere non potui.)

Huschke: De C. Annio Cimbro Lysidici filio. Rostochii 1824 pag. 59—70.

Valckenaer: Adnotationes in Adoniasusas Theocriti pag. 191 sqq.

memoriae aut ab aliis uel a me Sophroni tributis me addidisse animaduertere haud superuacaneum arbitror. In toto autem meo negotio si quis nimiam meam sit obiurgaturus breuiloquentiam Doricam, de ea expostulet, quaeso, cum huius oppidi patrum conscriptorum impensis typographicis anxie parsurorum parsimonia.

A. Muliebrium mimorum reliquiae.

a) Mimorum certo nomine insignitorum reliquiae.

I. Ταὶ ἀκέστριαι.

(De mimi argumento cf. dissertationem meam Lycae 1856 editam pag. 5 sqq.)

1.

Etym. M. p. 773,54 Ἰστέον ὅτι τὰ συγκριτικὰ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ληγόντων εἰς ὦν ἢ εἰς ᾗς ἢ εἰς ὄς ἢ εἰς ὄως καὶ ταῦτα ἐὰν φυλάττη τριγένειαν διόπερ μεμπτέον Σώφρονα λέγοντα

Φωγράτους ἀεὶ καπήλους παρέχεται.

Hoc Sophronis fragmentum ad mimum Ταὶ ἀκέστριαι inscriptum esse referendum docent, ubi de significatione uocis *κάπηλος* disputant, auctor Etym. M. p. 490,10 (cf. Bekk. An. Gr. III. p. 1464 not.) et Suidas s. u. *κάπηλος*, quibuscum uerbis congruunt quae exstant in Cramerii An. Ox. II. p. 456,4 et in An. Par. IV p. 24,30.

De coponibus et a Graecis et a Romanis male audientibus cf. Becker Charicl. 2,134 ed. II et Gall. 3,26 sq. ed. III.

II. Ταὶ γυναῖκες αἰ τὰν θεὸν φαντὶ ἐξελεῖν.

(De huius mimi et titulo et argumento cf. dissert. meam pag. 7 sqq.)

2.

Athen. XI 480 B. Κναθίς· κοινωῶδες ἀγγεῖον. Σώφρον ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ Γυναῖκες κιλ.

Υποκατώρυνται δ' ἐν κναθίδι τρικτὺς ἀλεξιφαρμάκων.

Blomfieldius pro corrupta Athenaei Mss. uoce *τρικτιοι* nixus in glossa Hesychiana *τριπτήρ* φ' τὴν σταφυλὴν τριβονσιν et quod ueteres in incantationibus *φάρμακα* mortifera pinsent (cf. Theocr. 2,58) falso reponi iussit *τριπτήρ*. Ἡ *τριπτός* enim siue ἢ *τριπτός*, pro quibus Dorice dicebatur *τρικτὺς* siue *τρικτός*, erat, id quod ueterum auctorum testimoniis demonstrauit Boeckh ad C. J. T. I p. 811 sacrificium ex tribus hostiis, apro, hirco, ariete, uel apro, ariete, tauro uel ex bubus, capris, suibus masculis triennibus compositum.

† 3.

Ammon. de diff. uoc. p. 121 Valek. L. B. 1739 Τὸ πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Σώφρον πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλισκοπέται;

Priora huius fragmenti uerba eaque meliora *πεῖ γὰρ ἄσφαλτος* exstant ap. Apollon. Dyscol. de aduerb. p. 542,31; 622,18; 625,9, postrema corrupta, ab Ahrensio non correcte, felici successu emendauit Blomfieldius:

Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, πεῖ; ἄ δειλὰ σκόπει τν.

Fauent enim huic emendationi uerba Theocriti (2,19) *Θέστυλι, δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεποιάσαι*. Huic autem mimo ut insererem fragmentum commouerunt me cum uerba Theocriti (2,1) *πᾶ μοι καὶ δάφναι, φέρε Θεστυλι, πᾶ δὲ τὰ φίλτρα*; a Simaetha in incantatione prolata, tum

bituminis in rebus magicis usus, de quo cf. Verg. Ecl. 8,22, Hor. Epod. 5,82, Claud. de VI. cons. Hon. 324 sqq.

† 4.

Etym. M. p. 443,52 *Θαύμακτρον* παρὰ τὸ *θαυμάζω* ὃν τὸν μέλλοντα οἱ Λαοιεῖς *θαυμάζω* λέγονσι *Σώφρων*.

Φέρε τὸ θαύμακτρον, κάπιθυσσιῶμες.

Haec uerba, cum non satis constet, quid ualeat uox *θαύμακτρον*, difficiles habent explicatus. Sunt quidem, qui similitudine uocum *δίδακτρον* et *μῆντρον* commoti, mercedem, *θαυματοποιῶν* a populo datam, fuisse dictam *θαύμακτρον* putent (Casaubonus et Duport ad Theophrast. Char. 6 p. 62 et p. 309 ed. Needham. Cantabrig. 1712); at quid hoc loco, praesertim cum uoce *κάπιθυσσιῶμες* a uerbo *ἐπιθυσιάζειν* deriuanda, quam haud necessario Ahrensius in *κάπ' ἰθὺς ἴωμες* mutasse mihi uidetur, coniuncta sibi uelit uox *θαύμακτρον* equidem non intellego *Θαύμακτρον* autem hoc loco a Sophrone dictum esse pro *θύμακτρον* siue *θυματήριον* recte contendit Blomfieldius, qui de totius fragmenti sententia conferri iussit uerba Theocriti (2,2) *σιέψον τὰν κελέβαν φοινικέφ οἶδς ἀώφω*, quae ego conferrem cum sequenti huic mimo a me inserto fragmento.

† 5.

Athen. XI 479 B. *Αἰόδαρος*... τὴν κοτύλην καλεῖσθαι καὶ ἡμίαν παραιθέμενος..... *Σώφρονος*.

Κατάσιτρεψον, τέκνον, τὰν ἡμίαν.

Eadem uerba prodidit memoriae Eustath. ad Jl. p. 1281,51. *Κατάσιτρεψον* tamen esse scribendum et apud eum et apud Athenaeum tum ex Theocriti uerbis supra laudatis, tum ex Aristophanis in Nubibus (cf. Athen. XI 479 C.) prolatis uerbis *μηδὲ σιέψω κοτυλίσκον* ualde uerisimile est. — De hemina, dimidia parte sextarii, et ipsa Romanis scriptoribus cognita (Plaut. Mil. glor. 3,2,18, Pers. sat. 1,130) cf. Eustath. ad Od. p. 1753,8; Boeckh Metrologische Untersuchungen. p. 203.

‡ 6.

Schol. Theocr. 2,12 *Τὴν Ἐκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νεοτέρων προτιανὴν καθὰ καὶ Σώφρον*. De Hecate *χθονία* cf. quos laudat Lauer System der griechischen Mythologie. Berlin 1853 p. 307.

‡ 7.

Tzetz. ad Lycophr. 77 *Θύουσι δὲ ἀντὶ ἧ (sc. Hecatae) κύνα ὡς φησι Σώφρων ἐν μίμοις: ὁ γὰρ κύνων βαῦξας λύνει τὰ γάσματα ὡς καὶ χαλκὸς κροτηθεὶς εἶτε τι τοιοῦτον.*

Grysar (De Sophrone mimographo. Coloniae 1838 p. 12), Huschkius (l. l. p. 68), Meinekius (Delect. poët. anthol. p. 135), Dindorfius (in Stephani Thes. s. u. *βαῦξω*) uerba ὁ γὰρ κύνων — *γάσματα* Sophronea esse censuerunt, sed recte Blomfieldius, quem sequitur Ahrensius (l. l. p. 14), et metro uerborum et sequentibus uerbis commotus ea Tzetzae non Sophronis uerba esse intellexit. Canes autem Hecatae esse immolatos docent Theocr. 2,12, Tibull 1,2,52, Hesych. s. u. *Ἐκάτης ἄγαλμα*, Eustath. ad Od. p. 1467, 35, cf. Lauer. l. l. p. 308.

† 8.

Cram. An. Ox. I p. 277, 18 *Ἡ εὐθεῖα μέγαρον ὅπερ ἔλαβε καὶ τὴν εἰς ὅς κατάληξιν καὶ εἰρηται μέγαρος οἴτως καὶ μέγαρον μέγαρος. ζητεῖται τῷ παρὰ Σώφρονι.*

Κύνων πρὸ μεγαρέων ὕλακτιέων.

Hoc fragmentum fortasse potest coniungi cum antecedenti si de muliere mulieribus immolaturis canem iam adesse nunciante cogitas. Alio sensu Vergilius (Ecl. 8,107) dixit „et Hylax in limine latrat.“ De Doriensium declinatione uocis *μέγαρον* cf. Ahrens p. 387.

* † 9.

Stob. Ecl. phys. I, 50 (T. I p. 308 Mein.) Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέρωντος γυναῖκα προσανέπρασεν [Apollod. 1,5,3] ἀπὸ τοῦ γοργὰ φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν Ἄιδου καθὸ δὴ καὶ αὐτοῦ τούτου τι-θῆναι δὲ Σώφρων Μορμολύκαν ὠνόμασε.

De hoc fragmento et de uoce μορμολύκα cf. Blomfield l. l. p. 389.

† 10.

Athen. III 110 C Οἶδα ὅτι Ἀτικοὶ μὲν διὰ τοῦ ῥ στοιχείου λέγουσι καὶ κρίβανον καὶ κριβανίτην, Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρῳ [cap. 92] ἔφη. Κλιβάνῳ διαφανεῖ καὶ Σώφρων

Τὶς σταιίτας ἢ κλιβανίτας ἢ ἡμιάρτια πέσσει.

De uocibus κρίβανος, κλίβανος, κριβανίτης, κλιβανίτης multi et ueteres auctores disputauerunt. Sunt qui Atticum esse κρίβανος (Photius, Phrynichus, Thomas Magister), κλίβανος Doricum esse contenderunt (Etym. M. p. 538,18, Choeroboscus in Cram. An. Ox. 2,226,26). Nostrae aetatis uiri doctissimi quatenam forma Attica, quatenam sit agnoscenda Dorica, ualde inter sese dissentiunt. Alii enim κρίβανος ab Atticis, non a Doribus (Meineke Fragm. com. gr. II, 2 p. 702), alii κρίβανος a Doribus dictum esse putant (Lobeck ad Phryn. p. 179, Ahrens l. l. p. 108). Equidem Atticos dixisse κρίβανος habeo persuasum, contra apud Dores quum Athenaeus et κριβανίτας et κλιβανίτας attulerit ex Sophrone et Epicharmo utramque formam arbitror fuisse in usu. De significatione uocum cf. Schol. Aristoph. Ach. 86. Boeckh C. J. I n. 606. De Dorico autem pane, qui ex crassiore farina coquebatur et grandior erat, quam ceteri Graeci fingere solebant panem cf. O. Mueller Dorer II p. 275 ed. II et de σταιίταις placentis triticeis cf. Athen. XIV 646 B.

† 11.

Athen. III 110 C Ἐπίχαμος . . . ἄρτων ἐκίθεται γένη κριβανίτην, ὄμορον, σταιίτην, . . . ἡμιάρτιον ὧν καὶ Σώφρων ἐν γυναικείῳ μίμοις μνημονεύει λέγων

Λεῖπνον ταῖς θεαῖς κριβανίτας καὶ ὄμωρον καὶ ἡμιάρτιον Ἐκάτα.

Ahrensius, qui Sophroneum mimum Mulieres epulantes inscriptum finxit, uocem θεαῖς de amitibus non de deabus dictam esse censuit et pro Ἐκάτα propter singularem ἡμιάρτιον legi iussit ἐκάστα. Neque tamen illa explicatione neque emendatione opus esse mihi uidetur. In magicis enim rebus Hecata excepta etiam Selenen Dianamque inuocasse ueteres satis constat cf. Theocr. 2,10. Ἡμιάρτιον teste Hesychio uocabant ueteres εἶδος ἄρτων ἡμικνωδῆς.

† 12.

Athen. III 110 C. Ὁ δ' αὐτὸς (sc. Sophron) μνημονεύει καὶ πλακίτα τινὸς ἄρτων ἐν γυναικείῳ

Εἰς νόκτα μ' ἰσιτάσειν ἄρτων πλακίτα.

Corruptam Athenaei librorum mss. lectionem μ' ἰσιτᾶ σὺν ἄρτων correxit Meinekius scribens μ' ἰσιτάσειν, quod ego, ut δωρικώτερον sonaret fragmentum, quia auctore Eustathio (ad Od. p. 1579,48) Dores ἰσιτᾶν dicebant, mutavi in ἰσιτάσειν.

† 13.

Athen. VII 324 F ubi de τρίγλαις disputauit, postquam uarias Sophronis attulit reliquias, dixit καὶ τοῖς γυναικείῳ δ' ἔφη

Τρίγλαν γενεᾶτιν.

Quum idem Athenaeus paullo post p. 325 B. memoriae prodiderit teste Apollodoro Hecatae sacrificari nullum (cf. O. Mueller Kl. Schr. I, 459), ego huic mimo illud fragmentum

inserui. Mullos, praecipue barbatos, quos aliis putabant dulciores, et Graecis et Romanis fuisse in deliciis inter omnes constat cf. Teuffel in Pauly Realencycl. V p. 191.

† 14.

Schol. Nic. Ther. 861 *Μέμνηται δὲ (τῆς ῥάμνου) καὶ Σώφρων*

Ἀεὶ δὲ πρόσω φύλλα ῥάμνου κρασιζόμεθα.

Non modo uocabulum πρόσω, sed etiam uerbum κρασιζόμεθα cum de pabulo diceretur (Etym. M. p. 535,23) hoc loco esse corrupta nemo non uidet. Ahrensius praeunte Blomfieldio et comprobante Bussemakero (Annot. ad Schol. Nic. l. l. p. 409) legi iussit *πρὸ-ἀκραιζόμεθα*, praeter necessitatem autem correxit *φύλλοις, ἀκραιζέσθαι* enim aequae ac *σιτῆσαι* coniungitur cum accusatiuo (cf. Aristoph. ap. Poll. 6,24). De rhamno cf. Schol. Nic. Ther. 630.631; Athen. 14,651 D et de eius in rebus magicis usu Phot. s. u.

† 15.

Etym. M. p. 718,2 *Σκιρωθῆναι γαμεν ἐπὶ τοῦ ῥηποῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου. Σώφρων ἐν τοῖς γυναικείοις τροπικῶς*

Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι.

Hoc fragmentum propter uerba Theocriti (2,26) *οὔτω τοι καὶ Ἀέλφης ἐνὶ φλογὶ σὰρξ ἀμαθῆνοι* huic mimo inserere placuit. Eadem fere ratione locuti sunt Euripides (Hippolyt. 255), Alciphron (I, 23), Vergilius (Aen. 4,66), Catullus (35,14).

III. *Τὰ θάμναι τὰ Ἰσθμια.*

(De huius mimi et nomine et argumento cf. dissertat. meam pag. 9 sqq. In componendis autem reliquiis, cum nullum exstet fragmentum planis uerbis huic mimo a ueteribus scriptoribus tributum, recurri ad Theocriti Adoniazusas et praeunte Grysaro Theocriteorum uerborum quantum fieri potuit secutus sum ordinem).

† 16.

Cram. An. Ox. IV p. 413,20 *Τὸ δὲ ὄψειον ὅπερ σημαίνει τὸ ἐπιθυμίαν ἔχω θεωρῆσαι ὀφείλει εἶναι ἐν τῷ παραταικῷ ὄψειον διὰ τῆς εἰ διφθόγγου· ἐπειδὴ ὁ ἐνεστὼς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἔχει τὴν παραλήγουσαν ἐγένετο ὄψεον παρὰ Σώφρονι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ἰ· ὄιον*

Ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὄψεον.

Eadem Sophronis uerba, ubi de Doriensium forma *ἐγὼν* disputauit, memoriae prodidit Apollonius Dyscolus de pron. p. 63 B, ubi Bekkerus contra codd. auctoritatem falso scripsit ὄψειον cf. Ahrens p. 187 sqq.; Meineke Fr. com. gr. II, 1 p. 273. Praeclare Sophronea uerba conueniunt cum Theocriteis 15,2 *θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες.*

† 17.

Etym. M. p. 287,50 *Δρίφος Συρακούσιοι· Φέρ' ὃ τὸν δρίφον· δίφορος γὰρ καὶ δίφρος.* — Haec uerba praeuntibus Valckenario, Blomfieldio, Grysaro, Ahrenso et Sophroni tribuenda et huic mimo inserenda esse propter Theocriti uerba 15,2 *ὄρη δίφρον Εὐνόα αὐτῆ* sum arbitratus. De uoce *δρίφος* cf. Herodian de soloecismis in Boissonadii. An. Gr. III. p. 261.

† 18.

Apollon. Dysc. de pron. p. 83 *Ἐμέθεν. πυκνῶς αἱ χρήσεις παρ' Αἰολεῦσιν ἀλλὰ καὶ παρὰ Συρακουσίοις. Σώφρων γυναικείοις*

Ἔτι μεθ' ἐν ἄ καρδία παδῆ.

Non assentiente Grysaro huc retuli fragmentum Theocriteis uerbis commotus (15,4) ὃ τὰς

ἀδαράτω φυχᾶς μόλις ὕμιν ἐσώθην. De elocutione καρδία πηδᾶ similibusque cf. Intpp. ad Aristoph. Nub. 1373, Jahn ad Pers. 3,11, Achill. Tat. 5,27, Abresch ad Aristaen. 2,5.

† 19.

Athen. VI. 220 F Σώφρων ἐν γυναικείois μίμοις φησί:

Τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐγάργαιρεν ἅ οἰκία.

Idem fragmentum, quod ductus Theocriti uerbis (15,22 sqq.) huc retuli, laudant Schol. Aristoph. Ach. 3 et Suidas s. u. ψαμμαχοσιογάργα. Similiter dixit Bacchylides (fr. 26 pag. 40 Neue) χρυσῶ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἴκοι et paullo aliter Horatius Carm. II. 18,1.

† 20.

Athen. IX 380 E de uoce παραφέρειν disserens Σώφρων ait δ' ἐν γυναικείois κατὰ κοινότερον κέχρηται λέγων:

Παράφερε, Καικόα, τὸν σκύφον μεσίον.

Fortasse τὸ σκύφος scribendum est, quum inde ab Epicharmo (cf. Bolmann p. 49) neutri generis forma apud antiquos quin etiam apud Atticos fuerit in usu auctore Athenaeo XI. 498 E. De sententia conferri iussit Grysarus p. 8 Theocriti uerba 2, 16—20; rectius tamen fortasse et haec et duorum sequentium reliquiarum uerba cum Theocriti uerbis 15,27 sqq. prolatis possunt comparari.

✕ † 21.

Etym. Gud. p. 228,17. Οἱ Ἄτικοι ἐὰν μὴ χρήσωνται τῇ θι καταλήξει χρῶνται τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν παραιοικῶν ἐν προσιακικοῖς ὄλον ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλα ὅτι τὰ τοιαῦτα καὶ Ἰωρικά εἰσίν· οἱ γὰρ Ἰωριεῖς πίμπλη καὶ κόα.

Eadem uerba tradidit auctor Etym. M. p. 478,13, ubi recte legitur Πίμπλη Καικόα. Sophroni tribui hoc frustulum antecedenti fragmento commotus. De uerbis πιμπλάναι et πιμπράναι apud Dores ἢ seruantibus cf. Ahrens p. 131.

† 22.

Athen II 44 B Ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος οἱ παλαιοὶ ἔτατον τὸ ἄκρατον. Σώφρων

Ὑδωρ ἄκρατον εἰς τὸν κύλικα.

† 23.

Athen. IX 409 A Παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστον καὶ δείπνον λέγεσθαι κατὰ χειρός, τὸ δὲ μετὰ τοῦτ' ἀπονίψασθαι. Καὶ Σώφρων ἐν γυναικείois:

Τάλαινα Καικόα κατὰ χειρός δοῦσα ἀπόδος πόχ' ἄμιν τὰν τράπεζαν.

Scripti ἄμιν pro Athenaei librorum mss. editorumque ἄμιν, quod Dores ubi erat uox ὀρθοτονουμένη ἄμιν, ubi erat in enclisi scribebant ἄμιν cf. Ahrens p. 259.

† 24.

Apoll. Dyscol. de pron. p. 122 A. Ὑμῶν αὐτῆ κοινῇ καὶ Ἰωριέων πάλιν δὲ ἐν διαιρέσει διαφέρει ἢ πρωτόνυπος. Σώφρων

Ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται.

Ad hunc mimum ut referrem fragmentum impulerunt me duce Grysaro quae bene cum iis consentiunt uerba Theocriti 15,68 πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ ἔχεν, Εὐνόα, ἄμῶν. De uocis ἀπρὶξ origine et significatione cf. Ellendt Lex. Soph. s. u., cui addas Helladium in Photii biblioth. cod. 279 T. II. p. 532^b Bekk. De elocutione ἀπρὶξ ἔχεσθαι, non additis uocibus χερσὶ sine χερσῶν, cf. Soph. fr. 325 Dind. Luc. Necyom. 5. Alciph. 3,54.

† 25.

Apoll. Dysc. de pron. p. 99 A Τῆς ἐκείνος καὶ οὗτος αἱ γενικαὶ παρὰ Λωριεῦσι διὰ τοῦ ᾠ ἴγνω καὶ τοῦτω τοῦ τέλους βαρυντομένον πρὸς οἷς καὶ τὸ τονιῶ περισπώμενον ἐπιρρήματός ἐστι παραστατικόν. Σώφρων

Τονιῶ θάμεθα.

Eadem uerba neglecto Sophronis nomine protulit idem Apollonius de aduerb. p. 604,7 et p. 623,1. Valckenarius, cui assentiuntur Koenius ad Greg. Cor. p. 142 Schaef. et Sturzius (Graec. ling. dial. ed. Maittaire p. 553 not 4) legit τοῦτω ut sit ἐντιεῦθεν, at falli eum docent ipsa Apollonii uerba clare inter utramque uocem distinguuntia, τοῦτω enim genetiuus doricus est pro τοῦτον, contra τονιῶ doricum est aduerbium. His uerbis ad quae referenda fortasse sunt Theocritea 15,73 θάρσει, γυναῖ ἐν καλῷ εἶμες usae sunt fortasse mulieres illae Melicertae sacrificium spectantes postquam effugerunt plebis concursum bonamque sedem sunt nactae.

† 26.

Athen. II. 48 C Σώφρων στρουθωτὰ ἐλίγματά φησι ἐντετριμμένα.
Praeclare conuenire cum his mihi uidentur uerba Theocriti 15,78—81.

IV. Ἄ νυμφοπόνος.

(De huius mimi argumento cf. dissertat. meam p. 12 sq.)

27. 28.

Athen. VIII. 362 C Καὶ Σώφρων δ' ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Νυμφοπόνῳ φησί
Κῆπειτα λαβὼν προήχε, τοῖ δ' ἐβάλλιζον.
καὶ πάλιν

Βαλλίζοντες τὸν θάλαμον σκάτους ἐνέπλησαν.

Ad alterius harum reliquiarum uerbum βαλλίζειν respexit procul dubio qui in Cram. An. Ox. I p. 166,31 protulit τὸ βαλλίζω παρὰ Σώφρονι. In secundo fragmento uix bene scripsisse mihi uidetur Ahrensius σκατός. Praecepit quidem Phrynichus p. 293 ἀμαρτάνοντες οἱ πολλοὶ τὴν μὲν ὀρθὴν τὸ σκάτος ποιῶσι, τὴν δὲ γενικὴν σὺν τῷ ὦ τῷ σκάτους, Sophronem tamen, quippe amantem soloeccismorum de industria dixisse σκάτους mihi uidetur ualde uerisimile.

29.

Poll. X. 107 coll. VI 90. Καὶ παιάνη δὲ καὶ παιάνιον τὸ ἐκπέταλον λοπάδιον ὃ τινες καλοῦσι πατέλλιον, ἣ μὲν παιάνη Σώφρονος εἰπόντιος ἐν Νυμφοπόνῳ.

Πάτανα αὐτοποίητος.

Vocem πάτανα Siceliotas e Latina patina fecisse quis est qui neget cf. Ahrens p. 393.

† 30.

Demetr. de elocut. § 147 de παραβολῇ disputans: Σώφρων δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ὁμοίου εἶδους φησί

Θᾶσαι ὅσα φύλλα καὶ κάρφεια τοῖ παιδες τοὺς ἄνδρας βαλλίζοντι οἷον περ φαντί,
φίλα, τοὺς Τρωᾶς τὸν Αἴαντα τῷ παλῷ.

De explicatione huius fragmenti cf. Lobeck ad Soph. Aiac. 863.

* † 31.

Schol. Eur. Adrom. 166 Σαίρειν: κατασιέλλειν, παρὰ τὸ σάρον ὡς παρὰ Σώφρονι.

Τὸ σάρον ἄνελε.

Ad Sophroneum uocabulum σάρον respexit Hesych. s. u. De uocis σάρον, pro qua dicendum

esse κόρημα praeceperunt ueteres (Phryn. p. 83, Schol. Aristoph. Pac. 59, Etym. M. 529,45) uariis notionibus cf. Spanheim ad Callim. hymn. in Del. 225, Hemsterh. ad Luc. Tim. T. I, p. 145; Intpp. ad Poll. 6, 94; 10,29.

V. Ἄ πενθερά.

(De mimi argumento cf. dissertat. meam p. 14).

32.

Athen. III 110 D (Eustath. ad Jl. p. 975,50) Καὶ τρωῶντος δ' ἄρτον μνημονεὺς ὁ Σώφρων ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Πενθερᾷ οὕτως:

Συμβουλεύω τ' ἐμφαγεῖν ἄρτον γὰρ τις τρωῶντα τοῖς παιδίοις ἴαλε.

In ineptam Toupii emendationem (Add. ad Theocr. 1,58) σὺν ἀλί pro ἴαλε, de qua forma cf. Ahrens p. 130, iure inuectus est Heindorf ad Theocr. 1,58. De caseo Siculo quem in deliciis habebant Syracusani cf. dissert. meae p. 14 not. 1).

b) Mimorum certum nomen non prae se ferentium reliquiae.

33.

Athen. III 87 A Τὰς δὲ κόγχας ἔσιν εὐρεῖν καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς καὶ Σώφρων γυναικείοις:

Αἶ γὰρ μὰν κόγχαι ὅσπερ αἶ χ' ἐξ ἐνὸς κελύματος κεχάναντι ἀμὴν πᾶσαι, τὸ δὲ κρηῆς ἐκάστας ἐξέχει.

Priora huius fragmenti uerba quamuis corrupta exstant in Etym. M p. 502,29. De elocutione ἐξ ἐνὸς κελύματος eiusque similibus cf. Intpp. ad Alciphr. 1,22, quibus addas Polyaen. 5,2,1; Herodian. 4,11; Achill. Tat. 3,15; 4,13, Abresch. Lect. Aristaen. p. 41 et de scriptura uocis κέλευμα cf. Lobeck ad Soph. Aiac. p. 323 ed. II. Ceterum κρηῆς Dorice dictum esse pro κρηᾶς non est quod doceam cf. Theocr. 1,6; Aristoph. Ach. 794.

34.

Athen. III 106 D Κορυίδας δὲ τὰς καρίδας εἶρηκε Σώφρων ἐν γυναικείοις οὕτως:

Ἴδε καλᾶν κορυίδων ἴδε καμμάρων, ἴδε φίλα, θᾶσαι μὰν ὡς ἐρυνθραί τ' ἐντὶ καὶ λειοτριχιῶσαι.

Huc sine dubio referenda sunt Athenaei uerba (7,306 C) καμμάρων καὶ Σώφρων ἐν γυναικείοις μίμοις μέμνηται. ἔστι δὲ καρίδων γένος. Germanice uertit hoc fragmentum Finkenstein Arethusa T. I. p. 19 not. Pro λειοτριχιῶσαι ab omnibus codd. defenso et bene quadrante in pisces Ahrensius legi iussit λειοστραχιῶσαι quod an Graecum uerbum sit dubito. Λειόστρακος quidem uox exstat ap. Aristotelem H. A. 4,4, λειοστρακιᾶν uerbum nusquam legisse memini.

35.

Apoll. Dysc. de pron. p. 127 A Ἀμὲ Λωριεῖς. Σώφρων γυναικείοις:

Ἄ δ' ἄρ' ἀμ' ἐλωβῆτο.

De dorica contractione literarum $\bar{\alpha}\epsilon$ in η cf. Greg. Cor. p. 228, p. 234 Schaeff. et Ahrens p. 194 not. 1.

36.

Poll. IV. 174. Οἱ γὰρ Λωριεῖς ποιηταὶ λίτραν ποτὲ μὲν νόμισμά τι λεπτιὸν λέγουσιν οἶον ὅταν Σώφρων ἐν τοῖς γυναικείοις μίμοις λέγῃ οὕτως:

Ὁ μίσθος δεκάλιτρος.

Bentleio Opusc. p. 413 scribendum esse placuit *δέκα λιτρῶν* uel *λιτρῶν*. Neque tamen Pollucis codd. mutant aliquid, neque opus est uerbis mutatione. Similiter enim dixit Epicharmus fr. 1 p. 4 Polman *δεκάλιτρος στατήρ*. De notione uocis *δεκάλιτρος* cf. Hultsch Metrolog. p. 260. 291.

• 37.

Poll. X 75 *Καὶ βαίτας δὲ τὰς τῶν ἀγροίκων διφθεράς ἐν τοῖς γυναικείοις μίμοις ὁ Σώφρων ἐκάλεσεν.*

Βαίτην uocabant ueteres uestem e pellibus fabrefactam eamque saepenumero eandem quam *σίσηραν* uestimentum e pellibus caprinis factum (Schol. Aristoph. Ran. 1495) esse putabant (Schol. Aristoph. Vesp. 738. 1138; Au. 122). Rusticos autem pellibus indutos opus fecisse, unde in scaena quoque *διφθεραῖαι* siue *ὑποδίφθεροι* apparebant cf. Poll. 4, 119, edocet nos Lucianus Timon cap. 6. cf. Duport ad Theophr. Charact. 4, Boettiger Opusc. p. 225 not.).

† 38.

Athen III 86 D ubi de conchis earumque generibus loquitur: *Σώφρων δ' ἐν μίμοις*

Τίνες δὲ ἐντὶ ποκά, φίλα, ταῖδε ταὶ μακρὰὶ κόγχαι;

Σωλήνῃς θῆν τοῦτοί γα γλυκύχρεον κογχύλιον, χηρᾶν γυναικῶν λίχνημα.

Postrema huius fragmenti, quod Germanice uertit Finkenstein *Arethusa* (T. I. p. 18 not.), uerba, quorum simillima sunt Axionici illa *λιχνῶν ἀνδρῶν ἀγάπημα φέρω κατ' ὄμων* (Athen. 8, 342 B), prodidit memoriae Demetr. de elocut. § 151. Obscenam quandam allegoriam inesse in his uerbis in dissertatione mea pag. 22 demonstrauit, quae allegoria in iis abdita ut sentiat *ποκά* a Sophrone esse dictum ironice, de qua notione cf. Intpp. ad Theocr. 4, 7; 5, 5, iuuat commemorare.

† 39. 40. 41.

Etym. M. p. 774, 41 *Ζητεῖται τὸ παρὰ Σώφρωνι Ὑγιώτερον κολοκύντιας. πῶς οὐ λέγει ὑγιέστερον; ζητεῖον οὖν ὅτι ἔχοντι ἡμαρτε τὸ ἄχαρον τῆς γυναικείας ἐρμηναίας μιμησάμενος ὃν τρόπον ἐσολοίκισε τατώμενα τοῦ κιδῶνος ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα θείσ· ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει.* Verba *ὑγιώτερον κολοκύντιας* fortasse ex Epicharmeis (fr. 53 p. 101 Polman) *ὑγιέστερον τῆν' ἐντὶ κολοκύντιας πολὺ* in rem suam conuertit Sophron. In multis autem et uariis prouerbiis uocem *κολοκύντη* (cuius de scriptura cf. Lobeck ad Phryn. p. 473) adhibitam esse e ueterum auctorum locis probauit Erasmus Chil. adag. III. 1, 77 p. 606 sq. 1). De rara forma *ὑγιώτερος* cf. Nauck ad Aristoph. Byz. fragm. 298 p. 46 et in Schneidewini Philolog. IV. p. 199 not. 1).

Aliarum quas attulit Etym. M. auctor reliquiarum uariae sunt doctorum uirorum explicationes, quas enumerare omnes et longum est et superuacaneum. Valckenarius cui assentitur Bast ad Greg. Cor. p. 343 not.) duo illa fragmenta unum legi iussit *τατώμενα τοῦ κιδῶνος (ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα θείσα) ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει.* „Tunica priuatam usura pessum dederat.“ Contra Huschkins (l. l. p. 65) nixus in uerbis Aristophaneis Plut. 450 *ποιάν ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον ἰθνησιν ἢ μιαρωιάτη* Valckenarii sententiam non plane reiiciens scribendum esse censuit *τατώμενα τοῦ κιδῶνος ἀντὶ τ' ἐνέχυρα θείσα ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει.* Cum autem in hanc explicationem, quod effugit prorsus illos uiros, uox *νιν* dorice positam pro uoce *ἀντήν* omnino non quadret duce Ahrensi duo diuersa fragmenta prodita esse memoriae arbitror, quae legenda esse censeo:

Τατώμενα τοῦ κιδῶνος et

Ἐνεχυρασθεῖς ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει.

In primo fragmento e Siculorum more (cf. Greg. Cor. p. 341; Ahrens p. 82) uoces *κιδῶνος*

1) Erasmi editione usus sum ea, quae una cum Hadriani Iunii et Manutii adagiis prodit Parisiis 1572 fol., ad quam editionem saepius a me laudandam semel reuocaturus sum lectores.

pro χιῶνος et Dorice ταιωμένα pro τητωμένη, quod coniungitur cum genetivo (Pind. Nem. 10,146), sunt positae. De alterius fragmenti sententia cf. Aristoph. Nub. 240 sq. et de notionē uocis ἀλυθερῶσαι, unde ἀλυθερῶκει perfectum cum praesentis terminatione (Ahrens p. 329) finxit Sophron cf. Schmidt ad Hesych. s. u., cui addas Huschke Analect. crit. p. 115.

§ † 42.

Cram. An. Par. IV, 179,16 Ἀλειταρ: τὰ ἀπὸ πύρων ἄλευρα, τὰ δὲ ἀπὸ κριθῆς ἄλγυα, ἔνθεν καὶ τὸ ἀλέσαι. ἢ ἀλέα γὰρ καὶ ἄλετα, ἔνθεν ὁ μιμογράφος ἔπαιξεν. Ἀλλ' ἀμγάλητα κνπιάζει.

† 43.

Schol. Aristoph. Ach. 263 Περισπωμένους δὲ τὸ Φάλης ἀνεγνώσιον ὡς Ἐριῆς οὔτως δὲ Ἀτακοί. παρὰ Λωριέου δὲ βαρυντόως. Ὁ δ' αὖ Φάλης κατακνπιάζει. οὔτω δὲ Σώφρων ἐχρήσατο.

† 44.

Schol. Aristoph. Lysistr. 17 Κνπιάζειν ἐστὶ περὶ τὴν πονεῖν καὶ διατρίβειν κομῶς δὲ τῆ ἀμφιβολία καὶ χαριέντως ἐχρήσατο κατὰ καὶ Σώφρων.

Enθάδε κνπιάζουσι πλείστοι γυναῖκες. Tria haec fragmenta confusa in unum qui egregie corrupta singulorum uerba correxerē Schneidewinus (Philolog. I, 588) et Nauckius (Philog. IV, 265) ita legenda esse censuerunt:

Ἄ δ' ἀμγάλητα κνπιάζει ἐνθάδε κνπιάζουσι πλείστοι γυναῖκες.

De obscenitate in eo abdita ambiguoque uerbo (ἀμψ' ἄλγυα et ἀμ' γάλγυα) inuoluta cf. dissert. meam p. 22. Ceterum κνπιάζειν uerbum, ut obiter inoneam, fere semper cum praepositione περὶ (Plato Rep. 5,469 D; Aristoph. Nub. 509, Pac. 732, Lysistr. 17; Plut. Apophth. Lac. p. 229 A; Clem. Alex. Strom. I, 19,93) et uno tantummodo, quantum equidem scio, loco cum praepositione ἀμφὶ coniungitur (Clem. Alex. Paedag. 2,1,15).

† 45.

Plut. de ei ap. Delph. 5. T. II p. 386 D. Καὶ τοῦ εἶθε τὴν δευτέραν συλλαβὴν παρελκεσθαί φασιν οἷον τὸ Σώφρονος.

Ὁμᾶ τέκνων θῆν δενομένα. Ὁμᾶ ut Doricum sit (cf. Heindorf ad Theocr. 9,4) scripsi pro uulgata lectione ὄμα.

† 46.

Apoll. Dysc. de pron. p. 82 C Ἐμεῦ κοινῇ Ἰόνων καὶ Λωριέων. Σώφρων. Ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ Ῥώγα.

† 47.

Apoll. Dysc. de adverb. p. 580,31 Τὰ εἰς ὡς λήγοντα ἐπιρρήματα κοινολεκτούμενα δυοῖ τόνοις ὑποπίπτει ἢ γὰρ βαρύνεται ὡς κόρυς ἢ περιέσπασται ὡς τὸ σεμνῶς. καὶ εἰ παρὰ Λωριέου ἐνια ὀξύνεται ὥστε κατ' ἔγκλιον ἀνεγνώσθῃ.

Ἡ ῥα κάλως ἀποκαθάρασα ἐξελεπύρωσεν. Haec uerba, quae Sophroni tribui cum Bastio, Schaefero (ad Greg. Cor. p. 343), Grysaro, Ahrensiō de homine dicta esse crediderim, quem mulier omni pecunia probe emunxit. Similiter fere dixit Alciphron de meretrice 1,6 ἢ ἀναλοῖ χαρὺ βδέος δίχην et Plautinus ille senex Nicobulus (Bacchid. 5,1,15 cf. 4,4,50): Miserum me auro esse emunctum.

† 48.

Apoll. Dysc. de adu. p. 604,6 Τὰ τῷ ὄ παρεδρεόμενα παρὰ Λωριέου τῶν ἐπιρρημάτων ἐπειρακίς ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θέν καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ὄ εἰς ὦ καθὼς προείπομεν ἀντιθέν.

Ἀντιῶ ὀρῆς Φύσκα.

Eadem uerba exstant apud eundem p. 623,2 et quod tum hoc tum illo loco Sophroneum fragmentum (25), quamuis non addito scriptoris nomine, protulit haec uerba Sophronis esse uerisimile est. De αὐτῶ cf. Intpp. ad Theocr. 11,14.

Etym. M. p. 197,55 Σώφρων καὶ Ἐπίχαρος [fr. 80 p. 109 Polman] τὸ βαπτίζω βιπιάζω λέγουσιν.

Vocem βιπιάζειν, eandem quam ἐπιβάπτειν teste Hesychio s. u., inductas a Sophrone ex more suo mulieres, omnes omnia uitiosè pronunciantes, usurpasse haud inepte contendisse mihi uidetur Valckenarius p. 201.

Schol. Aristoph. Pac. 28. Γογγύλη] Ὡς τῶν γυναικῶν ἐπιμελέστατον ἐάνταίς τριβουσῶν ὥστε μὴ διακεχύσθαι τὴν μάζαν διὰ τὸ ἀτριπιον εἶναι ἀλλὰ συνσειράσθαι. παρατετήρηκε δὲ ταῦτα καὶ Σώφρων.

B. Virilium mimosum reliquiae.

a) Mimosum certo nomine ornatorum reliquiae.

I. [Ὁ ἄγγελος.]
(De mimi argumento cf. dissert. meam p. 14 sq.)
§ 51.

Schol. German. in Arat. Phaen. p. 36 Buhle. Non solus autem ita coepisse uidetur Aratus, sed et Crates comicus a Vesta incipiens profari carmina et Sophron in mimo qui Nuncius scribitur a Vesta incipiens: Omnes inuocò Deos, Iouem autem maxime.

His uerbis ut plana subiiciatur sententia, cum non a Vesta sed ab Ioue ducatur mimi initium, non solum Meinekio duce (Fragm. com. gr. II, 1 p. 251) uerba illa „a Vesta incipiens“ delenda, sed etiam uerba „et Sophron-maxime“ post uocem „sed“ inserenda esse arbitrò.

II. Ὁ ἀγροιώτης.

(De huius et de sequentis mimi argumento cf. dissert. meam p. 15.)

§ 52.
Athen. VII 309 C Νουμήμιος δ' ἐν Ἀλιευτικῶ αὐτοῦς [τοῦς κωβίους] κώθους καλεῖ. καὶ Σώφρων ἐν τῷ Ἀγροιώτῃ Κωθονοπλύται φησί.

Hanc uocem explicauit sine dubio Apollodorus in commentariis suis Sophroneis, si recte huc traho quae paullo post attulit Athenaeus Σικελιώται δ' εἰσὶν οἱ τὸν κωβίον κώθονα καλοῦντες ὡς φησὶν Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος. De gobio, uilissimo pisciculo, cf. Intpp. ad Iuuen. 11,37, Harduin. ad Plin. H. N. 9,56,83.

III. Ὁλιεύς τὸν ἀγροιώταν.

Athen. VII 288 A. Βλέννον μέμνηται Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὁλιεύς τὸν ἀγροιώταν Βλέννον φηλαμόνι.
De blendio, herbidum mare incolere amanti (Oppian. Hal. 1,109), cf. Plin. H. N. 32,9,32; Etym. M. 192,52.

† 54.

Athen. VII 287 C Ἐπίχαρμος βαμβραδόνας αὐτὰς [τὰς βεμβράδας] καλεῖ καὶ Σώφρων ἐν ἀνδρείοις:

Βαμβραδόνι ῥαφίδι.

Hoc fragmentum huic mimo non inseri modo, sed coniungi etiam cum antecedenti ita potest:

Βλέννη θηλαμόνι, || ῥαφίδι βαμβραδόνι

ut eudant Sophronea illa membra rhythmica et homoeoteleuta, de quibus cf. dissert. meam p. 30 sq. De piscibus βεμβράδες uocatis cf. Intpp. ad Aristoph. Vesp. 493.

‡ 55.

Athen. III 86 A de conchis disputans: Ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὠλιεῖς τὸν ἀγροιώταν Σώφρων χηράμβας ὀνομάζει.

IV. Ὁ θυννοθήρας.

(De argumento cf. dissert. meam p. 15 sq.)

Athen. VII 406 D. Καρχαρίας] Σώφρων θυννοθήρας:

Ἄ δὲ γαστήρ ὑμέων καρχαρίας, ὄκκα τινὸς δῆσθε.

Hoc fragmentum ab Athenaei librariis et editoribus ualde uexatum, primus restituit emendata Mss. corrupta lectione θυννοθηραία et ὁ κάτινος Bentleius Opusc. p. 527. De interpretatione ualde fluctuabant uiri doctissimi. Dalecampius enim uertit: Venatur alius thynnos uestra, carcharia cane uobis opus est, et Villebrunius: Votre ventre ne demandait que du thou, tandis que celui-ci s'occupait à manger du requin. Equidem salse hoc loco locutum esse arbitror Sophronem, quare uocem καρχαρίας nominatiuum, non genetiuum, uel, quod Casaubono in mentem uenit, accusatiuum pluralis esse existumo. Quum enim καρχαρίας uorax piscis sit (cf. Plin. H. N. 9,35,35) piscatorem uerba illa, ut filiorum fortasse notaret uoracitatem, protulisse pro certo habeo. Ὄκκα scripsi pro uulgata lectione ὄκα, quod ὄκα ponitur a Doribus pro ὄταν et conditionem significans cum coniunctiuo coniungitur, contra ὄκα ponitur pro ὄτε et aduerbium temporis est (cf. Aristoph. Ach. 719, Lysistr. 1251 et Wuestem. ad Theocr. 1,87). Ἀῆσθε autem coniunctiuum esse uerbi δεῖ probauit Ahrens, cui addas Dindorf ad Aristoph. Ran. 264. 57. 58.

Etym. M. p. 121,29 (coll. p. 423,24; Eustath. ad Jl. p. 234,10, p. 933,41; Cram. An. Ox. I, 167,16; 211,23; An. Par. III, 320,2) Ἔσάν εἶω διὰ τῆς εἰ διαφογγον σημαῖνον τὸ πορεύομαι ὡς παρὰ Σώφρωνι (ἐν θυννοθήρα Etym. M. p. 423,24) οἶον

Ἐγκίκρα ὡς εἶω

ιουτέσαι κέρασον ἵνα πορευθῶ.

De coniunctiuui forma εἶω ab ἰέναι ficto cf. Ahrens p. 340 et de uerbo κικκῶν eundem p. 346.

Huic fragmento addi fortasse possunt Athenaei uerba 7,309 C. Καὶ τὸν τοῦ θυννοθήρα δὲ υἱὸν ἴσως ἀπὸ τούτου (sc. τοῦ κώθου) Κωθωνίαν προσηγόρευσε Σώφρων ita ut pater anteaquam eat piscatum his uerbis compellauerit filium:

Ἐγκίκρα ὡς εἶω, Κωθωνία.

59.

Etym. M. p. 572,42 Λογγάδες] τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά. εἴρηται δὲ . . . ἢ ὅτι λοξοῦνται ἐν τῷ βλέπειν κατὰ τὰς ἐπιστροφάς. Σώφρων ἐν θυννοθήραις (sic! cf. dissert. meam p. 15).

Λοξῶν τὰς λογάδας.

Eadem uerba exstant in Cram. An. Ox. III, 69,5 ubi Cod. Bodleianus Meermannii uitiose exhibet *λαγάδας*. Ambiguitatem quandam uariis commotus uocis *λογάδες* notionibus utrum Sophron protulerit necne uix contendere ausim.

† 60. 61.

Athen. III 89 A. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος προθεῖς τὸ ἄιχνοτέραν τῶν πορφυρῶν φησὶν ὅτι παροιμία ἐστὶ καὶ λέγει ὡς μὲν τινες ἐπὶ τοῦ βάμματος οὐ γὰρ ἂν προσψεύσῃ ἔλκει ἐφ' ἐναντιὸν καὶ τοῖς προσπαραιθεμιμένοις ἐμποιεῖ χρώματος ἀγγήν· ἄλλοι δ' ἐπὶ τοῦ ζώου.

Athen. VII, 281 E (coll. Etym. M. p. 72,50; Cram. An. Par. IV, 6,27) Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρονος τῷ εἰς τοὺς ἀνδρείους μίμους προθεῖς τὸ Καταπυγοτέραν τ' ἀλφησιᾶν φησὶν ἰχθῦς τινες οἱ ἀλφησιαί, τὸ μὴν ὅλον κροσειδεῖς πορφυρίζοντες δὲ κατὰ τινὰ μέρη· φασὶ δὲ αὐτοὺς ἀλίσκεσθαι σύνδου καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ κατ' οὐρὰν ἐπόμενον. ἀπὸ τοῦ οὖν κατὰ τὴν πηγὴν φατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν τῶν ἀρχαίων τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφρεεῖς οὕτω καλοῦσιν. Duo haec fragmenta cum Sophronem duo pluraue prouerbia coniunxisse constet (cf. dissert. meam p. 24) praeuente Ahrensio in unum coacta legas:

Αἰχνοτέραν τῶν πορφυρῶν, καταπυγοτέραν τ' ἀλφησιᾶν.

De primo prouerbio ducto sine dubio ab edacitate purpurarum, de qua cf. Plin. H. N. 9,37,61, adeas Erasmi Chil. adag. II, 3,84 p. 414, et de alterius prouerbii uoce *καταπυγῶν* cf. Cael. Rhodigin. Antiq. lect. 2,40 p. 87 ed. Basil. 1517 et Intpp. ad Pers. sat. 2,33.

† 62.

Athen. VII 286 D, 323 A. Σώφρων δ' ἐν μίμους ἀνδρείους βότιν καλεῖ τινὰ ἰχθῦν ἐν τοῖσι·
Κέστραι βότιν κάπτουσαι.

καὶ μήποτε βοτάνην τινὰ λέγει.

De his piscium generibus cf. Intpp. ad Nic. Hal. 1,103.

† 63. 64.

Athen. VII 324 D Σώφρων δ' ἐν τοῖς ἀνδρείοις τριγόλας τινὰς ἐν τοῖσι ὀνομάζει
Ἐπιγύλα ὀμφαλοτόμῳ καὶ Ἐπιγύλαν τὸν εὐδιαῖον.

De nullis cf. not. ad fr. 13.

† 65.

Athen. III 86 A. Παρὰ Σώφρονι δ' οἱ κόγχοι μελαινίδες λέγονται

Μελαινίδες γὰρ τοὶ νησοῦντι ἐμὴν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος.

De Syracusarum portu paruo, qui uicium Achradinam et Ortygiam paeninsulam dirimit, quique hoc tempore putatur praestantissimus cf. Cluueri Sic. ant. I, 13 p. 168, Goeller de situ et origine Syrac. p. 72, de Borch Lettres sur la Sicile et l'île de Malthe. A Turin 1782. T. I p. 137 sq.

✠ † 66.

Etym. M. p. 254,53 (coll. Zonar. s. u. δέλεαρ, Eustath. ad Odys. p. 1721,1) *Δελήτιον τὸ δέλεαρ. Σοφοκλῆς ἔχει τὸ δελήτιον ἢ Σώφρων.*

Verba *ἔχει τὸ δελήμιον*, quae Heathius (Notae siue lect. ad trag. graec. uet. Oxonii 1762 p. 111^b) Sophoclea habuit, ego cum Ahrensio tribui Sophroni et cum de piscatoribus hoc in mimo sermo sit huc retuli.

† 67.

Herodian περὶ μον. λεξ. p. 10,32 de Doriensibus formis *Ποσειδῶν* disputans Σώφρων δὲ τὴν κληρικὴν ἔφη

Ποτίδα ? δραστοχεῖτα. ?

De uocatio *Ποίδα* cf. Mein. Fr. com. gr. II p. 482 et Ahrens p. 244. Corruptam hanc *δραστοχεῖτα* Ahrens in Hesychii uerbis s. u. *γῦκος* immixtus emendauit *πρασοχαῖτα* siue *πρασιοχαῖτα*. Quid si scriberes *δασνχαῖτα*?

* † 68.

Athen. VII, 312 C. *Ἐπίχαμος δ' ἐν Μούσαις χωρὶς τοῦ σ' μυραίνης καλεῖ ὁμοίως δὲ καὶ Σώφρων.*

De uoce *μύραϊνα* pro *συμόραϊνα* posita cf. Boden ad Achill. Tat. 1,18 p. 94 et Ahrens p. 110; de *muraenis* hodie etiam in Sicilia acceptissimis (Mongitore Della Sicilia ricercata 4,24 T. II p. 84 sqq.) cf. Intpp. ad Hor. sat. 2,8,42.

* † 69.

Athen. III, 91 B. *Μνημονεύει δὲ καὶ τῶν σπαιτάγων ὁ Σώφρων.*

De *σπαιτάγαις* quas Romani uocant echinos cf. Intpp. ad Plin. H. N. 9,11,14, ad Hor. epod. 5,25, sat. 2,8,52.

V. Παιδικὰ ποιήσεις.

(De argumento cf. dissert. meam p. 17.)

70.

Athen. VII 324 E de *τριγλαῖς* disserens uariasque Sophronis reliquias laudans addit *Ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Παιδικὰ ποιήσεις γησί*

Τρίγλας μὲν γένηρον, τριγόλα δ' ὀπίσθια.

† 71.

Athen. VII 324 F. *Τρίφων γησὶν ἐν τοῖς περὶ ζῳὸν τὸν τριγόλαν ἀνὰς οἰεσθαι κόκκωγα εἶναι διὰ τε τὸ ἐμφερές καὶ τὴν τῶν ὀπίσθων ξηρότητα ἢν σεσημειώται ὁ Σώφρων λέγων*

Τρίγλας μὲν γε πίονας, τριγόλα δ' ὀπίσθια.

De nullis barbatis cf. not. ad fragm. 13.

VI. Προμηθεύς.

(De argumento cf. dissert. meam p. 19.)

* 72.

Bekk. An. Gr. I, p. 85,24 *Βλενὸν τὸν ποθῆ καὶ μωρὸν Σώφρων Προμηθεῖ.*

De uoce *βλενός* a Sophrone *βλενός* scripto cf. Ruhnken. ad Tim. p. 156 a.

b) **Mimorum certum nomen non prae se ferentium reliquiae.**

73.

Etym. M. p. 737,2 *Σύφαρ*] *Οὐχ ἀπλῶς τὸ γῆρας ἀλλ' ὡς ἐπιγέννημα γῆρας καὶ τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ κατεργασσόμενον τοιτέσι τὸ δέσμα. καὶ Σώφρων ἐν τοῖς ἀνδρείοις δεδήλωκε μίμοις εἰπὼν* *Τί μὰν ξύσιλος; τί γὰρ; σύφαρ ἀντ' ἀνδρός. ἐν τοῖτοις γὰρ τὸν ἀνακρινόμενον γέροντα ξύσιλον παῖζων εἶρηγεν ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύνειν τὸ δέσμα· κᾶπει' ἀποκρινόμενον σύφαρ ἀντ' ἀνδρός τοιτέσι δέσμα φιλὸν ὡς τῶν ἄλλων ἤδη δεδαπανημένων.*

In Sophronis uerbis delendum esse uel interrogationis signum post *τί γὰρ* positum uel uocabulum *ἀνδρός* nemo non intellegit. Scribas ut et interrogatio et responsio dilucide appareant:

Τί μὰν; ξύσιλον; τί γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρός.

De uoce *σύφαρ* cf. Intpp. ad Callim. fr. 49 Bentl. p. 318 ed. Ultraiecti 1697; Bachm. ad Lycophr. 793.

74.

Apoll. Dysc. de pron. p. 72 C (coll. p. 25 B) de discrimine quod intercedit inter οὔτος, οδε, ἐκείνος disputans dicit Οὔτος πλησιάζειν κατὰ τὴν δέξιν. Σώφρων ἀνδρείοις·

Ὁ οὔτος, ἢ οἷη στρατείαν ἐσσεῖσθαι;

De locutione ὦ οὔτος Atticis quoque uel optimis scriptoribus cognita cf. Ruhnke ad Tim. p. 199 not. 2, Heindorf ad Plat. Protag. p. 460, Lobeck ad Soph. Aiac. 89 p. 110 ed. II.

75.

Apoll. Dysc. de pron. p. 75 C. Ὁ δέσιν παρὰ τοῖς Σοκρατικοῖς δίχα τοῦ α. Σώφρων ἀνδρείοις·
Οὐχ ὀδεῖν τὴν ἐπιάζει;

Scripti ὀδεῖν pro uolgari lectione ὀ δεῖν inmixtus in glossa Etym. Gud. p. 418, 18 cf. Ahrens p. 277. Corruptam Apollonii librorum lectionem ἐπιάζει neque a Valckenario neque ab Ahrensiō correctam mutauit in ἐπιάζει, cum non solum sequiores Atticos (cf. Mein. fr. com. gr. III p. 243) sed Doros quoque ea forma uerbi πίεζειν usos esse constet (cf. Theocr. 4,35).

76.

Apoll. Dysc. de pron. p. 127 B. Ὑμᾶς. Λωρεῖς ὑμέ. Ἀνδρείοις Σώφρων·
Ἐμὲ δ' Ἀρχωνίδας ἴαλλε παρ' ὑμέ.

De nomine Ἀρχωνίδας cf. Valcken. Annot. ad schol. Eur. Phoen. T. II p. 235 not. 63 ed. Lips. et de nominibus propriis in ὠνδας, ὠνιδας exeuntibus Lobeck Path. graec. serm. elem. T. I p. 277 sq.

77.

Poll. IV 174 Οἱ γε Λωρεῖς ποιητὰν τὴν λίτραν ποιεῖν μὲν νόμισμά τι λεπτιὸν λέγουσιν ὅλον ὅταν Σώφρων λέγῃ ἐν τοῖς ἀνδρείοις·

Σῶσαι δὲ οὐδὲ τὰς δύο λίτρας δύνανται.
ποτε δὲ σταθμὸν τινα ὡς Δεινόλοχος ἐν Μηδείᾳ.

Non Deimolochum modo, sed Sophronem ipsum quoque uoce λίτρα usum esse edocet nos fr. 148 infra allatum. De libra (λίτρα) cf. Ahrens p. 391 not 11, Boeckh Metrologische Untersuchungen p. 292 sqq.; Hultsch. Metrolog. p. 206. 290.

78.

Harpocration s. u. πώλας (coll. Suid. et Phot. s. u.) Ἀπὸ τοῦ πράσιος. Ἔστι τοῦνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος ἀνδρείοις.

C. Sedis incertae reliquiae.

79.

Demetr. de elocut. § 151 Ἐχονσι δὲ τι σιῶνλον καὶ ἀλληγορία τινὲς ὥσπερ τὰ ἐπὶ τῶν γερόντων·

Μ. Ἐνθάδε ὦν κηγῶ παρ' ὑμέ τοὺς ὀριχας ἐξορμίζομαι πλόον δοκάζων πόντια γὰρ ἤδη τοῖς ταλικοῖσδε τὰ ἀγκυρα.

Ὀριχάς pro Demetrii ὀμοριχάς ab editoribus et Ahrensiō receptum scripsi commotus hisce, quae effugerunt prorsus illos uiros uerbis Arati scholiastae p. 51, 20 Bekk. (cf. Etym. M. p. 673, 21) Οἱ Λωρεῖς τοὺς ὀμοριχας ὀριχάς φασι. Ad uocem πλόον quod attinet nomina in οός exeuntia in antiquiore Doride saepenumero non esse contracta probauit Ahrensius p. 194. De sententia totius fragmenti cf. dissert. meam p. 22 sq.

80.

Stob. Flor. 116,30 (coll. Schol. Aeschyl. Choeph. 394, Σώφρων

Τὸ γὰρ ἀπεχθόμενον γῆρας ἀμὲ μαραιῖνον ταριχεύει.

De senectutis aut uirtutibus aut uitiiis cf. uariorum poetarum Graecorum sententias ap. Brunck. Gnom. poet. graec. p. 225.

81.

Eustath. ad Od. p. 1766,24 Ἡρωδιανὸς διασκευάζων καὶ ὡς ταύτόν ἐστι τὸ τε ζύειν καὶ τὸ κνεῖν ἦτοι κόπειν ἐξ οὗ καὶ τὸ κνίζειν λέγεται παράγει χρήσεις τοιαύτας, ζύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων' τονιέσσι κνώμαι καὶ Σώφρων. *Βαῖα δ' ἔξυσμα ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν ἤγονν κέκνησμαι καὶ ζύσιλον' δέ φησιν ἀποφαίνεταιί τινα ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐν τῷ γῆρα κνησμοῦ.*

Corrupta haec paulum atque manca Eustathii uerba emendantur et suppletur uerbis Etym. Gud. p. 331,57, Etym. M. p. 523,4, Cram. An. Ox. I, p. 222,7 ita ut accipias integrum fragmentum hocce:

Κνύζομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων βαῖα δ' ἄ ξύσμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὰν ἱππάζεται.

De sententia fragmenti cf. Huschke Analect. crit. p. 206.

82.

Apoll. Dysc. de pron. p. 75 A. *Λωριεῖς τῆνος* (sc. pro *ἐκεῖνος* uoce). Σώφρων

Καθαιρημένος θῆν καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ χρόνῳ.

De forma *καθαιρημένος* dorice posita pro *καθρηρημένος* cf. Ahrens p. 286.

83.

Etym. Orion. p. 28,5. *Παρά τὸ ἄζω ἀζαίνο Σώφρων*

Ἐγὼν δὲ σίτον μὲν οὐδὲν ἀζαίνομαι.

De hoc fragmento cf. Nauck in Schneidewini Philolog. T. IV p. 265.

84.

Apoll. Dysc. de pron. p. 79 B. *Μόνη διπλασιάζεται παρὰ Λωριεῦσιν ἢ αὐτὸς ἐν τῷ αὐταντος*

Αἱ δὲ μὴ ἐγὼν ἔματιον ταῖς αὐταύταις χερσίν.

85.

Eustath. ad Od. p. 1397,24. *Λέγει ὁ ταῦτα παραδιδούς καὶ ὡς οἱ τῇ παιδιᾷ ταύτῃ χρώμενοι ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων τρημαίται λέγονται παράγον καὶ χρῆσιν Σώφρονος τό*

Λειπνήσας ὁσιίζεται τοῖς τρηματιζόντεσσι.

De alearum lusu et Graecis et Romanis acceptissimo cf. Becker Charicl. II p. 226 sqq. ed. II, Gall. III p. 326 sqq. ed. III. Fortasse hoc fragmentum pertinet ad mimum *ταὶ ἀκέστριαι* inscriptum, cum primi meae collectionis fragmenti simillimum sensum habeat.

86.

Apoll. Dysc. de adu. p. 567,10. *Λάϊος καὶ λῆος: καὶ ὃν τρόπον ἦν τι πάλαι ὄνομα τὸ λῆϊος ἀφ' οὗ λάϊος καὶ λάϊον καὶ λάϊα καὶ ἐν συναιρέσει πάλιν τοῦ ᾧ λῆα. Σώφρων*

Τίς μοι τὰ λῆα ἐκτίλλει;

Huc fortasse ubi de uoce *λήϊον* scripserunt, respexere Eustath. ad Jl. 193,34 et Etym. M. p. 563,23. Quam uocem Jones *λήϊον*, *λεῖον* Attici dixerunt, eam Dores *λάϊον* siue *λῆον*, quamuis Theocritus 10,3. 21.42 scripserit *λαῖον*, dixisse auctor est Eustath. (cf. Ahrens p. 142). Ambiguitatem quandam inesse in hoc fragmento inuolutam contendere fortasse poterunt qui Persii memores sunt uerborum 4,39 sqq.

87.

Etym. M. p. 698,40 (coll. Apoll. Dysc. de aduerb. p. 604,8, p. 622,3; Etym. Orion. p.

137,15) Πῶ καὶ Πώμαλα τὰ τῶ ὀ παραληγόμενα ἐπιρρήματα ἀποκοπῇ τῆς θ̄ ν̄ καὶ ἐκτάσει τοῦ ὀ εἰς ὦ γίνεται παρὰ Δωριεῦσιν ὡς ἀντόθεν ἀντῶ ὄνω καὶ πόθεν πῶ καὶ παρὰ Σώφρωνι.

Πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται;

De Dorica uoce πῶ pro πώμαλα adhibita cf. Harpocrat. et Phot. s. u.

88.

Apoll. Dysc. de pron. p. 122 C Ἐν ἴσφ τῶ ἀντῶν παρὰ Συρακουσίοις τίθεται τὸ ὦν. Σώφρων
Ὁ δ' ἐκ σκότεος τοξεύων αἰέν ἕνα τινὰ ἄν ζυγαστροφεῖ.

Vox ζυγαστροφεῖ in Apollonii codice exarata cum non sit graeca doctorum uirorum coniecturis praebuit ansam. Bekkerus enim, quem secutus est Ahrensius legi iussit ζυγοστροφεῖ et Reitzius (in Maittairii Graec. ling. dial. p. 561 not. 10) uertens: „Jlle e tenebris semper unum eorum sagitta feriens in fronte aciei incedit“ scripsit ζυγοστροχεῖ. Equidem, quamuis a cogitatione finxisse Sophronem nouum uocabulum haud alienus, scripsisse eum crediderim, praesertim cum sequentia uerba non prodita sint memoriae, uel ζυγομαχεῖ „iurgatur, rixatur“, quod quidem uolgo coniungitur cum πρὸς τι siue τινά, uel ζυγοσταιεῖ quod idem existumo atque ἀνταλλάττεται (de qua uocis significatione cf. Alciph. 2,2) et dictum esse arbitror de sagittis creberrime e pharetra depromptis. Porro σκότεος non σκότους scribendum esse ex antiquae Doridis usu contractionem nominum in ὄς et ἦς exeuntium non patientis probauit Ahrens p. 233.

89.

Apoll. Dysc. de pron. 95 C. Τῇ ἐμέος ἢ τέος κατ' ἔγκλισιν σύζυγος. Σώφρων
Ἐκπεφάναντί τεος ταὶ δυσθαλίαι.

90. 91.

Suid. s. ξνήλην (coll. Phot. s. u.) Τὸ κνήν οἱ Δωριεῖς ξένει λέγουσιν ὡς καὶ Σώφρων

Αἴ τις τὸν ξύοντα ἀντιξύει.

καὶ πάλιν

Ξύεται ὁ χοραγός.

De prouerbio τὸν ξύοντα ἀντιξύειν cf. Mich. Apostol. 19, 43.

92.

Apoll. Dysc. de pron. 119 B Ὑμεῖς Δωριεῖς ὑμέες. Σώφρων
Ὑμέες δὲ ἐπεγγνάμενοι θωκεῖτε.

Grysarus l. l. p. 10, secutus Blomfieldium, qui hoc frustulum mimo Ἰσθμιασδῶσαι inscripto inserendum esse censuit p. 390, et uerba illa interpretatus: „Vos quidem pecunia persoluta sedem capiat“, ad morem illum Atheniensium prouocat, qui ut in theatrum admitterentur duo obolos persoluere deberent. Huic autem explicationi tria potissimum repugnare quis est qui negat. Primum enim nullum quantum equidem scio exstat exemplum persolutae a ueteribus pecuniae ad spectandum sacrificium sollemne, de quo non de Isthmiis ludis in Sophroneo mimo fuisse sermonem demonstraui in dissertatione mea p. 10 sqq.; deinde ipsum uerbum ἐπεγγνάσθαι, quod in uno tantum Lysiae loco (orat. 10, 17) occurrit, non eam quam ei substruxerunt illi uiri habet potestatem; postremo feminas non uiros in mimo suo repraesentauit Sophron ac loquentes induxit, unde dici non poterat ἐπεγγνάμενοι.

93.

Apoll. Dysc. de pron. 126 B. Συρακούσιοι ψίν. Σώφρων
Τὰ μὰν ψίν γεγόμενα.

Hoc modo corrigenda esse censeo corrupta non correctā a Reitzio, Bekkero, Ahrensi Apollonii uerba αμαν ψιν γεγόμενα. De uoce ψίν Syracusanorum propria cf. Etym. M. p. 702,42. Hesych. s. u.

94. Schol. Aristoph. Nub. 756 *Ἡ γράφη ἀργυρίων παρὰ Φορνίχῳ κέεται ὅτε οὐ κομικοὶ πληθυντικῶς φασιν οἱ δὲ ῥήτορες ἐνικῶς καὶ Σώφρων πληθυντικῶς*
Ἀργυρίων δεήση.

95. Apoll. Dysc. de pron. 128 *Ἀ Σφέ. ψε Συρακούσιοι. Σώφρων*
Πῶς ψε καὶ γινώσκωμες;
De uoce *ψε* pro *σφέ* Syracusanorum propria cf. Schol. Theocr. 4,3, Hesych. s. u., Ahrens p. 261. Pro *γινώσκωμεν* scripsi ut doricum sit *γινώσκωμες*. *Γινώσκειν* autem, non *γινώσκωμεν* dixisse Dores docent inscriptiones Cretenses ap. Boeckh C. J. nro 2554. 2556, cf. Ahrens p. 112.

96, 97. Apoll. Dysc. de pron. 124 *Β Ὑμῶν πάλιν παρ' Ἰασι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὼ συσιέλλει τὸ ἰ καὶ ἔτι παρὰ Λωριεῦσαν. Ὅσαις ὑμῖν αἰνέσω. Σώφρων καὶ ἐν ὀρθῇ τάσει*
Οὐ μὲν τοι δίφρον ἐπημμένον ὑμῖν.

98. Apoll. Dysc. de pron. 95 *Β Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἐμοῦς Λωρίῳ ἢ τεοῦς σὺζυγος. Σώφρων*
Ἡρακλῆς τεοῦς κάρρων ἦν.
De sententia conferri fortasse possunt uerba Theocriti 4,8: *Φανί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν*. De uoce *κάρρων* Doriensium propria cf. Memnon in Phot. bibl. 224 T. I p. 227 a Bekk., Schaef. ad Greg. Cor. p. 193 not.), Ahrens p. 103, Weleker Aleman. fragm. p. 73, quibus locis ibi laudatis addas Apollon. de syntaxi 3,7 p. 212 Bekk. et Tim. Loer. de anim. mund. p. 94 D, p. 96 D, p. 103 A.

99. Apoll. Dysc. de pron. 68 *Β Ἡ γὰρ τὸ ὀρθῆς τάσεως οὔσα εὐθείαν σημαίνει παρὰ Λωριεῦσιν.... ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικῆν. καὶ Σώφρων*

Τί τν ἐγὼν ποιέω;
De doricā uoce *τῷ* cf. Etym. M. p. 314,38 et Ahrens p. 255, cui adde Apollon. de syntaxi 1,3 p. 15; 2,13 p. 120; 2,18 p. 131 Bekk.

100. Apoll. Dysc. de pron. 96 *Ἐπὶ τῆς σοῦ Λώριος ἐγένετο ἢ τεοῦ ὁμότονον. Ἡρησις παρ' Ἐπιχάρῳ [fr. 97 p. 113 Polm.] καὶ Σώφρονι. Αἰνοδρυφῆς δὲ τάλαινα τεοῦ κᾶτα τρυβοχοῆσα. Σώφρων*
Οὐχ ἦσσαν τεοῦ.
De hexametro illo cf. dissert. meam p. 27 not. 12.

101. Apoll. Dysc. de pron. 104 *Β (coll. Etym. M. p. 732,35) Ἀτικοὶ ἐμοιγε. Λωριεῖς ἐμῖν καὶ ἐμίνγα. Σώφρων*
Μόνον ἐμίνγα τὸ τοῦ γόγγρον τέμαχος.
De congris, quos optimos fuisse constat Sicyoniis (Athen. 7,288 C) cf. Athen 7,293 F sq.

102. Apoll. Dysc. de pron. 106 *Β Ἡ ἐμὲ πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται. παρὰ Λωριεῦσι μετὰ τοῦ ἰ ἐμέϊ ἢ συνεχῶς Ἐπίχαμος χρῆται [fr. 98 p. 113 Polm.] κοινῶς μέντοι ὁ Σώφρων*

Τί οὐ παρ' ἐμ' ἐστράφη;
De uoce *στράφειν* doricē posita pro *σιρέφειν* cf. Ahrens p. 117.

103. *Apoll. Dysc. de pron. 106. A. Οἱ ἀννήθης Ἀτικοῖς καὶ Ἰωσι. Λωριεῖς ὁμοίως ἡμῶν λέγουσιν. Οὐκέτι οἱ δῶ.*
 104. *Schol. Aristoph. Thesm. 846 Τυγλὸς διεστραμμένος τὴν ὄψιν. Σώφρων. Ἰλλοτέρη τῶν κορωνῶν.*
 105.

Hesych. s. u. *σκανα . . . για : ἐπιχάλκω . . . παρὰ Σωφρονίωσκανας πορεύση ἐν τῇ ἀσπίδι.*

Corrupta haec Hesychii uerba uario modo sunt correctae. Heinsius enim scribendum esse opinatus est *σκάναμα κί' ἐν ἐπιχάλκω παρὰ Σώφρων ἐπὶ σκανᾶς πορεύον ἐν τῇ ἀσπίδι*, Lobeckio Paral. I p. 334 not. 15 corrigendum esse placuit *σκανᾶς μετὰ ἐπιχάλκων πορεύση* pro *ἐν ἀσπίδι πορεύση*, contra Ahrensius scripsit *Σκανασῆ ἐν τῇ ἐπιχάλκω* i. e. *σκηνοποιήση ἐν τῇ ἀσπίδι*. Quid si scriberes, quod proxime accederet ad librorum lacunam:

Σκανᾶς ἐν τῇ ἐπιχάλκω.

Fortasse ambiguitas inest in uerbis si scribimus Theocriti uerbis (4,53) commoti *Σκανῆς ἐν τῇ Ἐπιχάλκω*. Etenim qui uerba illa audiebant interpretari potuerunt: „Habitas in Epichalci domo.“ et „Versaris aspide armatus.“ De dorica uoce *σκανά* pro *σκηνή* posita cf. Eustath. ad Jl. p. 549,21, Ahrens p. 144.

106.

Athen. IX 376 B (coll. Eustath. ad Od. p. 1383, 1) *Ἐρατοσθένης τοὺς σῆας λαρινοὺς προσηγόρευσε μειγαγῶν καὶ ἀντὶς ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν οἱ ὄντως ἐκλήθησαν ἦτοι ἀπὸ τοῦ λαρινεῦσθαι ὅπερ ἐστὶ σιτίζεσθαι. Σώφρων*

Βόες δὲ λαρινεῦνται.

Photii uerbis s. u., quibuscum ad uerbum congruunt Michaelis Apostolii 11,76 p. 139: *Ααρῶνι βόες οἱ ἐν Ἡπειρῶ ἀπὸ Ααρῶνινον βοῦκόλον κλέψαντος τὰς Ἡρακλέους βοῆς ὡς Ἀύκος ὅτι τὰς Γηρόνον βοῆς ἤλαντε. Ἀπολλόδοφος δὲ τοὺς ἐντάραφεις λαρινούς· λαρινεῦν γὰρ τὸ σιτεῖν, si fides habenda est, Apollodorus sine dubio Sophronē illa uerba est interpretatus. In schol. Aristoph. Pac. 925 (cf. Schol. Aristoph. Au. 465) Lycus Rheginus (de quo cf. Voss. de hist. gr. 1,12 p. 111 sqq. Westerm.) ab Athenaeo traditam explicationem probat. Plura qui de uerbis *βοῆς λαρινοί* appetunt adeant Cael. Rhodig. Antiq. lect. 3,21 p. 156. De Dorica declinatione cf. Ahrens p. 240.*

107.

Schol. Aristoph. Ach. 204 (coll. Suid. s. u. τῆ) *Τὸ δὲ τῆδε τοπικὸν ἐστὶν ἐπίρρημα καὶ κείναι ἐν ἴσῳ τῷ ἐνταῦθα. ἐχρήσατο δὲ τῷ πληθυντικῷ ὁ Σώφρων εἰπὼν*

Τῆτε τοὶ κορωνᾶί ἐντι.

Hemsterhusius, quem secutus est Valckenarius, legendum esse putauit in not. ad Suid. *τῆτε τῶν κορωνῶν ἐντι* ut ad coronistas sive τοὺς ἀγείροντας τῆ κορωνῆ (de quibus cf. Athen. 8,359 D) pertineret.

108. 109. 110.

Demetr. de elocut. § 156 *Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι λαμβάνονται χάριτες ἐκ παροιμίας, ὡς ὁ Σώφρων μὲν*

Ἐπιάλης ὁ τὸν πατέρα ἀνίγων.

καὶ ἀλλαχοῦ πού φησιν

Ἐκ τοῦ ὄνυχος γὰρ τὸν λέοντα ἔγραψεν.

Τορύναν ἔξεσεν, χύμινον ἔπρισεν.

καὶ γὰρ οὗσι παροιμίαις ἐπ' ἀλλήλοις χρῆται ὡς ἐπιπληθύνονται αὐτῷ αἱ χάριτες.

Tria fragmenta, non duo quae statuit Ahrensius, in Demetrii uerbis apparere recte concludere mihi uisus sum. Quorum fragmentorum primum *Ἐπιάλῃς ὁ τὸν πατέρα πνίγων* Gyraldus Hist. poët. II p. 803 accipiens *Ἐπιάλῃς* nomen proprium, quamquam est pro *ἠπιάλος* positum (cf. Coray ad Hippocr. de aëre T. II p. 34) in eos qui cum ipsi oblectentur suis perniciem comparent dictum esse arbitratus est. Errasse autem illum indicare mihi uidetur, qui fortasse Sophroneis uerbis debetur (cf. Huschke de C. Annio Cimbri p. 31) locus Aristophanis Vesp. 1037 sq.

φησὶν τε μετ' αὐτοῦ

τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρονσιν καὶ τοῖς πνευσιόσιν
οἱ τοὺς πατέρας ἤγγον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον.

De secundi fragmenti *Ἐκ τοῦ ὄνυχος γὰρ τὸν λέοντα ἔγραψεν* prouerbio et Graecis et nostrae aetatis populis notissimo cf. Mich. Apost. 7,99. 100; 8,2. 68; Liban. epist. 1069. 64; Plut. de def. orac. p. 410 C; Walz C. rhet. 1 p. 606; Boissonad. An. Gr. 2 p. 447 not. 3; 3 p. 32 not. 4. Tertium fragmentum *Τορόναν ἔξεσεν, κύμινον ἔπρισεν* sine dubio de auaro quodam homine dixit Sophron. *Ἐσπίειρε* quidem *κύμινον* praebent Demetrii editores prouocantes ad Aristoph. Plut. 592 et ad Hadrianum Iunium Adag. cent. 3,11 p. 1058 ut sit dictum de homine „uirulentae linguae, qui effreni oris petulantia maledicus conuicia seminat“, sed *ἔπρισεν* scribendum esse concludere mihi uisus sum cum propter antecedentia uerba *τορόναν ἔξεσεν*, de quibus cf. Iunii Adag. cent. 1,34 p. 1013 tum propter uerba Theocriti 10,55 *Μὴ πνιάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον*. *Κυμινοπρίστιας* enim uocabant ueteres homines impendio parcos ac sordidos cf. Aristoph. Vesp. 1357; Plut. Q. Symp. 2,1,6; Athen. 8,365 C, 9,376 E; Eustath. ad Od. 1828,6; Boissonad. An. Gr. 3 p. 149 not. 5; Intpp. ad Cass. Dion. 70,3; Erasm. Adag. chil. II cent. 1,5 p. 325 sq. K. Kurz Der Sonnenwirth. Frankft. a./M. 1855 S. 149: „Mit tausend Verwünschungen kehrte er dem Hause des Vormunds den Rücken und sagte dann zu sich: Der Teufel hol' den Hornabsäger, den Kümlichspalter, der mir mein eigen Geld vorenthält!“

111.

Eustath. ad Jl. p. 561,19 *Ἐν δὲ τοῖς Ἡρωδιανοῦ κείμεναι καὶ ἠπιάλῃς, ἠπιάλῃτος· οὗ χρῆσις, φησί, παρὰ Σώφρων*

Ἡρακλῆς Ἡπιάλῃτα πνίγων.

His uerbis usa est sine dubio persona personae quae narrat sese, uexatam noctu ab incubone atque excruciatam, Herculis incubonem suffocantis gratia atque auxilio ab angore esse liberatam. *Ἡπιάλῃτα* enim siue *Ἐφιάλῃτην* incubonem a nostratibus Alp dictum hominibus praecipue liberis iniicientem terrorem uocabant ueteres (cf. Strabo 1 p. 19). Quam gratae tales fabulae fuerint ueteribus inde poteris colligere quod nonnumquam istiusmodi incubones praesertim Ephialtes in scaenam sint inducti (cf. Meineke Hist. crit. p. 154).

• 112.

Schol. Aristoph. Pac. 527 *Ἔστι δὲ καὶ ζῶον ὁ γύλιος οὗ μέμνηται Σώφρων*

Ἡράκλεις, πνικτὸν γυλιόν τι.

Ἔστι δὲ ὁ καλούμενος ὑπὸ τινῶν χοιρογούλλιος.

Ita emendauī corrupta scholiastae uerba *Ἡράκλεις πνίγος γυλιόν τι*, quae ii, quibus coniectura mea displicet, sanare conentur, quaeso, Suidae glossa s. u. *γύλιος* *Λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς Γύλιος*. *Γύλιον* animal ad erinaceorum genus pertinens idemque fortasse quod Graecorum *ἐχίνος χειρσαῖος*, hystrix Romanorum eodem modo quo erinaceos uel tostum uel assum uel coctum furno naseque excalfacto inclusum medicamentorum instar esse adhibitum a ueteribus

testes accersi fortasse possunt ubi de erinaceorum uī medicata agunt Dioscorid. II, 2; Plin. H. N. 29,34,6 coll. 8,54,36.

113.

Eustath. ad Jl. p. 633,60 Γραμμὴ οὐ μόνον ἢ ἐν μαθήμασιν ἀλλὰ καὶ ὁποίαις ἐπαιζον οἱ κυβεύοντες ὧν μία τις μέση γραμμὴ ὀνομάζεται ἢ ἱερὰ ἐπειδὴ ὁ ἠτιώμενος ἐπ' ἐσχάτης ἀντήν ἵετο ὄθεν καὶ παροιμία κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει δεομένων βοηθείας ἐσχάτης· χρῆσις δὲ ταύτης καὶ παρὰ Σώφρωνι ἐν τῷ·

Κινήσω δ' ἤδη καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς.

Ἱερᾶς scripsi pro Eustathii ἱερᾶς Doricis inscriptionibus commotus (cf. Corp. inscr. 13 T. I p. 33; 1909 T. II p. 37). De prouerbio ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς cf. Poll. 7,206; 9,98; Phot. s. u.; Mich. Apost. 11,42 p. 135; Plato Leg. 5,739 A; Plut. an seni ct. p. 783 B, adu. Colot. 17; Schol. Plat. Legg. 7,820 C p. 453 Bekk.; Schol. Pind. Pyth. 9,208; Erasm. Adag. 1,1,25 p. 30. Paulum aliter eodem tamen sensu dixit Theocritus 6,18 καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον cf. Mich. Apost. 10,67 p. 126; Casaub. Lect. Theocr. cap. 23 p. 147 ed. Commelianae an. 1596; Finkenstein Arethusa I p. 69.

114.

Etym. M. p. 256,34 Ἡρωδιανὸς λέγει μὲν καὶ τοῦτο ὅτι συνεξέδραμε τὸ ἄριστος ἀριστερός καὶ τὸ δεξιὸς δεξιτερὸς· τοῦτο γὰρ συνεκδρομὴ καὶ οὐ πλεονασμὸς ὥσπερ καὶ παρὰ τὸ πρόβατον γίνεται προβάτιον· οἶδς οἰότερος ὡς λέγει Σώφρων.

Sophroneum fragmentum ex his uerbis extricauit Ahrensius hoc:

Προβάτιον προβάτερον οἶδς οἰότερον.

Consentient Ahrensius qui de Suidae uerbis s. u. τὰ Τανιάλον τάλαντα τανταλίζεται. Αὐτὴ ὄν ἢ παροιμία παρὰ τὴν ὁμοιότητα εἴρηται, ἐπειπερ παίζοντες πολλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα πεποιήκασιν οἷον ἀγαθῶν ἀγαθίδες, καὶ σοφώτερος σοφοῦ παρ' Ἐπιχάρμου [fr. 41 p. 97 Polm.] cogitent et Sophronem perinde atque Epicharmum locutum esse putent prouerbialiter.

115.

Herodian. περὶ μων. λέξ. p. 44,20 Dind. Οὐδὲν εἰς σὶ λῆγον ὄημα δεύτερον πρόσωπον ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσσί· ἢ δὲ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ Συρακουσίοις διὸ καὶ Σώφρων φησί·

Ὅδαϊός γε ἐσσί.

Quidni scriberetur Ὅδαγός γε ἐσσί de qua forma dorica cf. Phot. s. u. et Schmidt ad Hesych. T. III p. 177?

116.

Eustath. ad Jl. p. 851,50 (coll. Schol. Jl. λ. 385 ^{p. 277a Villois.} ^{p. 316a Bekk.}) Καὶ ἄλλα δὲ ἦσαν τριχῶν κοσμήματα ὃ γοῦν Σώφρων φησί·

Κορώνας ἀνδοῦμενοι.

× 117.

Suid. s. u. Μωρότερος Μορύχον. (coll. Phot. s. u.; Mich. Apost. 13,15; 19,6) Παροιμία. Πολέμων φησὶ λέγεσθαι ταύτην παρὰ Σικελιώταις οὕτως·

Μωρότερος εἶ Μορύχον, ὃς τᾶνδον ἀφείδς ἔξω τᾶς οἰκίας κάθηται.

Haec uerba Preller ad Polemon. fragm. 73 p. 111 fuisse suspicatus est uersum Epicharmi. Quum autem, sicuti nunc apud omnes quos laudari scriptores exstant uerba, difficile posset ex iis extorqueri uersus Sophroni prouerbiorum amantissimo (cf. dissert. meam p. 24) illa uerba Ahrensius duce tribui. Dicta autem sine dubio sunt de homine qui rebus suis familiaribus euersis in summa uitam degit egestate (cf. Erasm. 2,9,1 p. 543). Μόρυχον enim ueteres comici reprae-

sentauerunt heluonem atque gulonem cf. Aristoph. Vesp. 506.1142, Pac. 1009; Schol. Plat. Phaedr. p. 311 Bekk.; Ruhnken ad Tim. p. 131 not. 10.

* 118.

Zenob. II, 17 *Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγα ταύτης μέμνηται Μένανδρος καὶ Σώφρων.*
De origine et explicatione huius prouerbii cf. dissert. meam p. 2 not. 1.

119.

Schol. Aristoph. Plut. 1050 *Ποντιόπειδον*] ἢ ὃ πόντιε Πόσειδον ἢ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ πόντου ἀντὶ τοῦ ὃ μέγιστε Πόσειδον. Καὶ Σώφρων γάρ φησι πλῆθος καὶ μέγεθος θέλων σημαίνει *Πόντιος ἀγαθῶν.*

Similiter fere dixit Phoenix Colophonius ap. Athen. 12,530 E ὅσας εἶχε χερσίου πόντον. De hoc prouerbio et de similibus ἀγαθῶν θάλασσα, μυμηκία ἀγαθῶν, πάντα ἀγαθά cf. Suid. s. u. πόντιος; Mich. Apost. 1,5. 6. 7 p. 5; 14,43 p. 200; Erasm. 1,3,29 p. 100; Boissonad. An. Gr. 2 p. 418 not. 2; 3 p. 12 not. 5, p. 490 not. 4; Mein. Fr. com. gr. II, 1 p. 301. Contrario sensu scripserunt αἴτης πέλαγος Aeschyl. Suppl. 473; πέλαγος ἀτηρᾶς δῆης Aeschyl. Prom. 746; κακῶν πέλαγος Aeschyl. Pers. 431; Eur. Suppl. 800, Hippolyt. 778, Herc. fur. 985.

120.

Schol. Nicandr. Ther. 526 *Παρά Σώφρον* Κύμβον ἔχον ὄγκον ἀντὶ τοῦ κυμβοειδοῦς ποτηρίου.

121.

Varro L. L. V § 179 Muell. Si datum quod reddatur mutuum, quod Siculi *μοῖτον*; itaque scribit Sophron:

Μοῖτον ἀντιμῶν.

Corruptam Varronis cod. mss. lectionem (meton anthymo, moctum anthimo, anchimo, anchinio) uariis modis corrigere conati sunt uiri doctissimi. Scaligerus enim scribendum esse arbitratus est *μοῖτον ἀντίμιον*, O. Muellero *μοῖτον ἄθνημον* nostratium Borgen macht Sorgen placuit; Huschkus (de C. Annio Cimbro p. 59) scribi proposuit, ut sit Romanum par pari referre, *μοῖτον ἀντὶ μοῖτον*, denique Ahrensus uix bene opinatus est *Μοὶ τοὶ ἀντὶ μοὶ* ut sit nostratium *Wie du mir, so ich dir*; Wurst wieder Wurst. Equidem commotus glossa Hesychiana *μοῖτοὶ ἀντιμοὶ παροιμία Σικελοῖς* scripsi *μοῖτον ἀντιμῶν* (i. e. ἀνατιμῶν) „mutuum nimis magno pretio aestimans“, „das Borgen vertheuernd“; de qua uocis ἀνατιμῶν significatione cf. Athen. 6,274 D; Pollux 3,125.

122.

Demetr. de eloc. § 153 *Ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολοῦθία καλεῖται γρήγορος ὥσπερ ὁ παρὰ Σώφρονι δητορεῦον Βουλίας οὐδὲν γὰρ ἀκόλουθον αὐτῷ λέγει.*

Sophronem in mimis induxisse hominem Bulian uocatum qui magnas quidem orationes semper, nunquam habuerit sanas atque prudentes ex ipsis Demetrii uerbis manifestum esse mihi uidetur. Itaque assentiri non queo Ahrensio, qui cogitans de prouerbio *Βουλίας δικάζει*, quod in indices quaestiones differentes dictum fuisse testantur Zenobius 2,86.87 et Michael Apostolius 5,75, Sophroneum esse fragmentum opinatus est *Βουλίας δικάζει*.

123.

Demetr. de elocut. § 127. 162 *Τῆς δὲ παραβολῆς ἐστὶ καὶ τὸ Φαλακρότερος εὐδίας καὶ τὸ Κολοκύνθης ὑγιέστερον.*

Frustula haec Sophronea esse fragmenta docet fr. 39 supra allatum. De prouerbio *φαλακρότερος εὐδίας*, quod non addita explicatione et ipsum tradiderunt Suidas et Photius s. u.,

et quod natum est inde quod tempestate crispentur omnia et horreant, contra silentibus uentis nuda et quodam modo calua iacent omnia cf. Hadr. Jun. Adag. 6,70 p. 1144.

124.

Athen. XI 504 B Καὶ ὁ τοὺς μίμονες πεποιηκὼς οὗς αἰεὶ διὰ χειρὸς ἔχειν Λοῦρις φησι [fr. 46 Hullem.] τὸν σοφὸν Πλάτωνα λέγει πὸν Κῆκεκρατηρίχημες ἀντὶ τοῦ πεπωκείμεν.

De sententia Valekenarius epist. ad Roeuer. p. LIX iussit conferri locum Varronis ap. Non. p. 321 Merc.

Non. p. 220 Gerl. „Ipsium audi uino inuitari poculis large atque benigne.“

§ 125.

Sext. Empir. adu. math. I p. 278 Fabr. p. 664 Bekk. Τὸ τε τὸν θάνατον μηδὲν εἶναι πρὸς ἡμᾶς εἶρηται μὲν ἴσως τῷ Σώφρονι, ἀποδέδεικται δὲ Ἐπικουρῷ.

De hoc fragm. cf. dissert. meam p. 23.

§ 126.

Priscian. VI, 13,70 Graeca eiusdem terminationis genetium Graecum sequuntur ὡς finale in is conuersa: Χρυσέρωος, Χρυσέρωτος, Chryseros, Chryserotis; ἥρωος, ἥρωτος, heros herois; Μίνωος Μίνωος, Minos Minois, Sallustius tamen Mionis protulit genetium; nec tamen hoc sine exemplo apud Graecos quoque inuento. Syracusii enim ἥρων pro ἥρωος discunt. sic Sophron παρ' ἡρώνεσσιν pro ἥρωσι dixit.

§ 127.

Bekk. An. Gr. I. p. 93,25 Ἐκποιῆσαι ἀντὶ τοῦ ἐκτελεῖσαι Σώφρων.

§ 128.

Bekk. An. Gr. I p. 351,22; Bachm. An. Gr. I p. 39,14 Ἀθάρα καὶ ἀθέρα καὶ ἀθήρα καὶ ἀθάρα τὸ αὐτὸ φασιν. ἐστὶ δὲ ἡ χοῆσις τῆς λέξεως πολλή παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ ἠ προαγομένη κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ ἠ, κατὰ δὲ πολλοὺς ἄλλους κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ ἠ κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ ἠ οὕτω δὲ καὶ Ἑλλάνικος καὶ Σώφρων ἐχρήσατο.

De scriptura uocis ἀθάρα ct. cf. Huschke de C. Annio Cimbri p. 70.

§ 129.

Cram. An. Ox. I p. 279,22 Μακροβίατος] δύναται καὶ διὰ τοῦ ω εἶναι βραχεῖα χρῆσθαι καὶ διὰ τοῦ ο εἶναι μακροῦ. ὁμοίως παρὰ Σώφρονι τὸ Ἐρυθρόβιατος μακροῦ χρῆσάμενος τῷ ρυ.

§ 130.

Etym. Gud. p. 450,18 coll. Cram. An. Ox. IV. p. 187,27 Παλλακῖνος παρὰ τῷ Σώφρονι τὸ ὄνομα. δηλοῖ δὲ τὸν πάλληκα ἢ τὸν τῆς παλλακῆς υἱόν.

§ 131.

Etym. M. 151,50 Ἀσαλῆς ἢ ἄφρονις ἢ μηδενὸς φρονίζούσα. καὶ γὰρ ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ.

De uocibus ἀσαλῆς et ἀσαλέα cf. Lobeck ad Soph. Aiac. 335 p. 236 ed. II.

§ 132.

Etym. M. p. 216,50 Τὸ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο καὶ Σώφρων βύβα ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη.

§ 133.

Etym. M. p. 246,33 Λέγεται καὶ δαλός καὶ δαελός παρὰ Σώφρονι.

De significatione uocis δαλός cf. Hemsterh. ad Luc. Tim. 2 et de uoce δᾶλος i. e. ζῆλος Ahrens p. 192; Lobeck Rhem. p. 28.

• 134. Etym. M. p. 334,10 Ἐμβραμένα παρὰ Σώφρονι ἢ εἰμαρμένη.
De hac uoce cf. Ahrens p. 285. 349.

• 135. Etym. M. p. 345,39 Ἐντροπαλιζόμενος] τοιαῦτα δὲ εἰσι ἡματα ἕκαστὸν τῶν εἰς ἧς πλεονασμῶ
τῆς αἰ. οἶον πύκτις, πυκτίζω, πυκτιάζω Ἀνακρέων καὶ Σώφρων φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω πυκταλεύω.
De huius modi uerborum formatione cf. Fischer ad Anacreont. od. 64 p. 234 ed. Lips.
1793 et Lobeck Path. graec. serm. I p. 85 sqq.

• 136. Eustath. ad Od. p. 1457,25 Εὐδαίμων ὁ Πηλονσιώτης παράγει καὶ ἰλλυρικὸν ὄνομα καὶ
Συρακούσιον Μύριλλα οὗ μεμνησθαι λέγει τὸν Σώφρονα, ἱστορῶν καὶ οὗ τοῦ Συρακουσίου τούτου
κύριος Δημόκοπος ἦν ἀρχιέκτων ἐπεὶ δὲ τελεσιουργήσας τὸ θεῖαιρον μύρον τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις
διένειμε Μύριλλα ἐκλήθη.

De re cf. O. Müller Handbuch der Archäologie d. Kunst S. 81; Bode Gesch. d. hellen.
Dichtkunst III, 2,62.

• 137. Eustath. ad Od. p. 1651,2 Ἄλλοι δὲ μισήτην βαρντόνως πρὸς διαστολὴν τῆς ὄξυνομένης τὴν
κοιῆν καὶ ἡρδίαν λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι.

De uocibus μισήτη et μισητή earumque discrimine cf. Mein. Fr. com. gr. II, 1 p. 202, cui
add. Poll. 6,189; Thom. Mag. p. 617.

• 138. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 12,6 Τὰ εἰς λων λήγοντα ὀνόματα εἰ διπλασιάζει τὸ λ οὐ θέλει
ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἶναι ὡς ἔχει τρέλλων παρὰ Σώφρονι τὸ ὄνομα.

• 139. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 32,24 Οὐδὲν εἰς ωρ λήγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἔχει
συμπλοκὴν δύο συμφώνων πρὸ τοῦ ω . . . νίκωρ παρ' ἀσώτῳ μιμογράφῳ [παρὰ Σώφρονι τῷ μιμογράφῳ
corr. Dindorf in praef. p. XVIII].

• 140. Hesych. s. ἀγροῦ πυχὴ παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς προσκειμένων. ὁ δὲ Σώφρων τὰ πλείστα
μέρη λέγει μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀρνέων.

• 141. Hesych. s. ἀδαῖα εἰς κόρον ἄγοντα παρὰ τὸ ἀδεῖν. ὁ δὲ Σωφρων τὸν ἀηδῆ ἀδανὸν ἔφη.
Melius hac glossa placent Eustathii uerba ad Od. p. 1394,36 Ἄθην Ἀττικοὶ τὸ δαψιλῶς καὶ
ἄδος κόρος, πλησμονή, κάματος. καὶ ἀδαῖον παρὰ Σώφρονι τὸ εἰς κόρον ἔργον, quibus Hesychius ui-
detur esse corrigendus.

• 142. Hesych. s. Ἀλικάνων, ὁ Ποσειδῶν. Σώφρων.
Nisi hanc uocem ad soloecismos Sophroneos siue ad uitiosam Sophronearum personarum
pronunciationem pertinere uelis putare, mecum corrigas quod et Neptuno est cognomen artis-
simum et doricum Ἀλικάρρον uel Ἀλικύμων. Prioris uocis simillima ἀλιμέδων de Neptuno usus
est Aristoph. Thesm. 323.

• 143. Hesych. s. ἀλύδοιμον πικρὸν, παρὰ Σώφρονι.

• 144. Hesych. s. διατελείαν τὸ ἄπρακτον, παρὰ Σώφρονι.

Corrupta haec et inter *δαίτιον* et *διαττερίσαι* inserta glossa quomodo sit corrigenda dicere non liquet. Recte fortasse scripsit Alberti *δι' ατέλειαν*.

* 145.

Hesych. s. *Ἡρόκαλον τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ὑποκοριστικῶς*.

Quum idem paullo post dixerit *Ἡρόλλον ὑποκοριστικῶς τὸν Ἡρακλέα*, cum quibus glossis consentiunt uerba Etym. M. p. 142,57 et Eustath. ad Jl. p. 989,47 equidem dixisse Sophronem crediderim *Ἡρόλλον*, de quo deminutio cf. Mein. Hist. crit. p. 348,288. De sententia totius glossae adeas dissert. meam p. 19.

* 146.

Hesych. s. *κατάστικιον* coll. s. *παρασιζόνσα ποικίλον. καὶ Σώφρων κενιήματά γησι*.

* 147.

Phot. s. *κάρχαρον τὸ δεσμοτήριον Σώφρων*.

Hac noce, e Latina lingua sine dubio a Sophrone translata (cf. dissert. meam p. 21), ut carceris habeat potestatem soli duo Graeci auctores usi sunt et Diod. Sic. 31,15 T. IV p. 91,19 Bekk. et, quem praetermiserunt Stephani Thes. editores, Schol. Clem. Alex. Protrept. Vol. IV p. 116 Klotz.

* 148.

Phot. s. *λίτρα* (coll. Bachm. An. Gr. I p. 291,19) *ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι ὡς Αἰγίλος ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαμος δὲ καὶ Σώφρων*.

Cf. not. ad fragm. 77.

* 149.

Phot. s. *οὐγκίαν* *τὸν σταθμὸν Σώφρων καὶ Ἐπίχαμος* [fr. 111 p. 116 Polm.].

De nomine uncia cf. Ahrens p. 392 et de significatione Boeckh Metrologische Untersuchungen p. 293; Hultsch Metrolog. p. 290.

* 150.

Phot. s. *Παμφάλνα* [*παμφάλνα*?] *τὸν πομφόλυγα Σώφρων*.

* 151.

Poll. 9,46 *Θῶκοι καὶ ὡς Σώφρων γησι σύνθωκοι*.

* 152.

Schol. Eur. Phoen. 3 *Ἔθος τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους, Σώφρωνι τὰν ἵππον*.

* 153.

Schol. Pind. Nem. 1,1 *Ζητεῖται δὲ τί δήποτε τῷ Ἀλφειῷ προσδιαλέγεται καὶ τῇ Ὀρνυγίᾳ. Ἔτιοι μὲν οὖν φασιν ὅτι τὰ ἵπποτρόφια τοῦ Ἰέρωνος καὶ τοῦ Χρομίον ὁμοίως ἐν Ὀρνυγίᾳ ἦν. τῷ δὲ ἱερὰν εἶναι τὴν κρήνην Ἀρτέμιδος τὴν δὲ θεὸν ἱππικὴν εἶναι καθὸ Σώφρων μὲν αὐτὴν Ἀτρέστην λέγει.*

Dianae equorum fautricis cognomina collegit Lauer System der griech. Mytholog. p. 207 sq.

* 154.

Suid. s. *ἀποκαθήσαντες* (coll. Zonar. s. u.; Bachm. An. Gr. I p. 125,15; Bekk. An. Gr. I p. 428,23) *ἀνὰ τοῦ ἀποκαθήσαντες Ὅμηρος* [Jl. ψ 413]. *παρὰ δὲ Σώφρωνι ἀποκαθήσαντες ἀφρονιστήσαντες*.

* 155.

Suid. s. *ζῆσμα* (coll. Bachm. An. Gr. I p. 152,21; Bekk. An. Gr. I p. 452,30) *τὸ μέλος, ἢ φῶδῃ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ διάσμα, καὶ Σώφρων ἀντεσθαὶ ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. μεταβολῇ τῶν δύο σ εἰς τὸ ζ ἐγένετο*.

D. Dorice scripta fragmenta, quae aut tribuenda Sophroni aut tributa
abiudicanda sunt.

✕ 156.

Apoll. Dysc. de adu. p. 542,30 coll. p. 622,18, p. 625,9 *Οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐπίρρημα εἰς εἰ
λήγον ἐν περιπασμῶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος διὰ τὸ παρὰ Λωριεῦσιν Πεῖ γὰρ ἄ ἄσφαλιος; καὶ Εἴ τὰ
τῶν χοιραγγᾶν.*

Quum *πεῖ γὰρ ἄ ἄσφαλιος* fragmentum sit Sophronis (fr. 3) recte Ahrensius etiam sequentia
uerba *εἴ τὰ τῶν χοιραγγᾶν* Sophronea esse mihi uidetur iudicasse. De Doriensium *εἴ* pro *οὐ*
dicto cf. Apoll. Dysc. de syntaxi 3,15; 4,10.

✕ 157.

Apoll. Dysc. de adu. p. 584,21 *Λοκεῖ μοι κατὰ τὴν Λωρικὴν διάλεκτον τῷ μὲν προκατελεγμένῳ
λόγῳ ὅπως ἀναγινώσκειν οὐδ' ὅπως ἄριστα, τῷ μέντοι μᾶλλον αὐτοὺς συγκαταβιβάζειν τὰ ἐπιρρήματα
ὅπως ὥστε ἀμφοτέρως τὰς ἀναγνώσεις λογον ἔχουσιν.*

✕ 158.

Apoll. Dysc. de adu. p. 592,7 *τοῦτοι] ὅπερ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ δείκνται καὶ διὰ τοῦ ἀντωνυ-
μοῦ τὸ γὰρ οἱ τοί φασι Λωριεῖς καὶ τὸ αἰ ταί. ταῦται ταὶ θύραι, μᾶτερ.*

Postrema uerba, de quibus egregie hallucinati sunt Reitzius et Sturzius in Maittaire Dial.
ling. graec. p. 596 not. 7, Bastius ad Greg. Cor. p. 457 not.) quem secutus est Ahrensius tribuit
Sophroni, id quod cum ideo quod Apollonius Dyscolus scriptoris nomine non addito exempla
quae non sunt poëtica saepenumero laudauerit Sophronea, tum quod paucis lineis post Sophroni
mimi laudauerit titulum ualde uerisimile est.

✕ 159.

Cram. An. Ox. I p. 123,14 *Αεῖδω] παρὰ τὸ δειῶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ̄ καὶ ἐν τῷ ὕδωρ
ῦδωρ καὶ ἄχερδος. καὶ τὸ παρὰ Συρακουσίῳ. Ααδρέοντι δὲ τοί μυκτῆρες, ἔγκειται γὰρ τὸ λ̄
ἐπιταυκὸν δειῶ δέοντι ἀντὶ τοῦ μεγάλως δέοντι.*

Hoc fragmentum a Cramero tributum Epicharmo, cum metri non insit uestigium, Ahrensius
cui assentitur Dindorfius in Thes. Paris. Sophronis esse recte iudicasse mihi uidetur.

✕ 160.

Etym. M. p. 114,20 *Ἀντιφάρα ἢ ζήλη παρὰ Συρακουσίοις παρὰ τὸ φέρω ὃ Λωριεῖς φάρω λέγουσι.*

✕ 161.

Etym. M. p. 204,39 *Βόλιμος τὴν παραγωγὴν ἀπέδωκε καὶ τὸ σημαίνόμενον οὕτως εὔρον εἰς
τὸ ἠητορικὸν λεξικόν. Ἔστι μόλιβος καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν βόλιμος παρὰ Συρακουσίοις.*

De hoc loco cf. Lobeck Pathol. gr. serm. elem. I p. 515 sq.

✕ 162.

Etym. M. p. 221,50 *Γαφάγας σκόληξ ὑπὸ Συρακουσίων ὃ ἡμεῖς γῆς ἔντερον.*

✕ 163.

Etym. M. p. 250,38 *Λαφνίτας ὃ Ἀπόλλων παρὰ Συρακουσίοις.*

De Apollinis laurigeri diebus festis cf. Lauer System d. griech. Mytholog. p. 269 sq.

✕ 164.

Etym. M. p. 492,38 *Κάρρων οἶον· ναὶ κάρρων βῶς. τρίτος τύπος ἐστὶ συγκριτικοῦ κρατὸς
κρατίτερος κρατίων κρατίστος, ὃ τρίτος τύπος κρᾶσων ὑπερθέσει κρᾶσων καὶ κάρρων.*

Hoc doricum frustulum, quod incerti auctoris habuit Ahrensius p. 103, cum Valckenario commotus Sophronis fragmento 106 Sophroni tribuere non dubito. Βῶς pro βοῦς dixisse Dores probavit Ahrens p. 165.

[^x 165.]

Etym. M. p. 134,11 Ἀρὰ ἢ εὐχή παρὰ τὸ αἶρειν τᾶς χειρᾶς εὐχομένους ἢ παρὰ τὸ ἀρύειν ὄπερ ἐπὶ τὸ καλεῖσθαι ἔιατον καὶ μάλιστα Συρακούσιοι ἀρύετ' ἂν φύζειν. ἀντὶ τοῦ καλεῖσθαι καὶ ἐφέλεσθαι.

[^x 166.]

Apoll. Dysc. de pronom. p. 123 Ἡ ἀμῖν Ἀωρικῆ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ τ̄ ἐν οἷς προπερισπᾶται αἰ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι. ὀξυνομένη ἀμῖν δ' ὑπανλήσει μέλος. Ἀλκμάν.

Verba αἰ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι habuit Sophronea Valckenarius p. 237 A; at iam Koenius ad Greg. Cor. p. 234 Schaef. monuit, id quod probavit Welcker Alemanis fragm. 74 p. 70 sq., uocem Ἀλκμάν ad utrumque locum sine dubio pertinere.

[^x 167.]

Etym. M. p. 732,29 Σύγε]. Ἔστι τοῦτο δεῖξαι ἀπὸ διαλέκτου ὅτι ἐν μέρος λόγου ἐστὶν ἐπειδὴ οἱ Ἀωριεῖς σύγα λέγουσιν· εἰ δὲ ἦσαν δύο μέρη λόγου οὐκ ἂν οὕτως ἔλεγον. ἐπὶ γὰρ συνδέσμου οὐ τρέπουσι τὸ ε̄ εἰς ᾱ· οὐδὲ γὰρ τοῦ μὲν συνδέσμου ἢ τοῦ δὲ τὸ ε̄ τρέπουσιν. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι κακῶς λέγουσι. ἐπὶ γὰρ συνδέσμου τρέπεται ὡς αἶκε· αἶκα μὴ θαλφθῆ λόγοις. καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ γὲ τρέπεται ὡς τοῦτό γα τὸ τοῦ γόγγρον τέμαχος.

Postrema uerba esse Sophronea supra indicaui fragm. 101; priora non Sophronis esse, quod nollem effugisset Ahrensium, qui ea Sophroneo mimo Γερόντων ab ipso efficto inseruit, sed ex Aristophane ab Etym. M. auctore esse repetita quis est qui neget. Dixit enim ille Equit. u. 209 sq.:

τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίειον
ἤδη κρατήσειν, αἶκε μὴ θαλφθῆ λόγοις.

